

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s P. Benno Benešem: Salesián převzal holubici míru	4
Zamyšlení arciděkana Miroslava Šimáčka: Jaký je v současné době život kněze?	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	9
Osobnost Martin Barus: 150. výročí úmrtí biskupa Hilleho	10
Zprávy Historické kalendárium – květen Krátké zprávy z diecéze	13 5, 6, 14
Napsali jste Příspěvky čtenářů	16
Charita Oblastní charita Ústí nad Labem: Dům samaritán	18
Pozvánky Michal Oleksák: pozvánka na vzdělávací seminář trvalých jáhnů v Hejnicích Noc kostelů Pozvánky, knižní nabídka JABOK Z diářů biskupa a generálního vikáře	7 20 20 21 22
Fotogalerie Z velikonočního tridua	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**

P. Stanislav Příbyl

*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
květen 2015 • 20. ročník • 2. číslo • 20 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Zveme vás ke svaté Zdislavě

V letošním roce slavíme 20. výročí svatořečení naší Paní Zdislavy z Lemberka. Mnozí z vás si jistě pamatují slávu a radost, která se „přelila“ i do Jablonného, když (dnes již také svatý) Jan Pavel II. Paní Zdislavu v Olomouci kanonizoval. Došlo k tomu 21. května 1995. Spolu se sv. Zdislavou byl tehdy svatořečen i kněz a mučedník Jan Sarkandr.

Jen málo měst v naší zemi má tu čest, že je v nich hrob světce. V našem městě se nad hrobem sv. Zdislavy nadto tyčí překrásná bazilika – skutečná perla baroka. Moji spolubratři si už na sklonku 17. století uvědomovali význam a vliv Paní Zdislavy. Když viděli nepřestávající úctu, kterou Zdislavě projevovali prostí lidé, a byli svědky mnoha zázraků, které Bůh učinil na přímluvu Paní z Lemberka, rozhodli se poděkovat za svatost jejího života a za její pomoc nemocným a potřebným stavbou nového chrámu nad jejím hrobem.

Blahořečením Zdislavy v roce 1907 a svatořečením v roce 1995 pak význam tohoto poutního místa ještě vzrostl. Svatá Zdislava je nám dnes především příkladem dokonalého rodinného života. Jako věrná manželka pana Havla z Markvartic a milující matka čtyř dětí, byla zdrojem pokoje a tmelem jednoty celé pospolitosti na hradě Lemberk. Zdislavina víra a láska však nezůstala uzavřena v hradbách pevnosti, ale dalekosáhle je překročila. Měla starost o chudé a nemocné ve městě i v celém kraji. Nechala postavit špitál, klášter, kostel a sama ošetřovala nemocné a modlila se za jejich uzdravení. Měla hlubokou víru v Ježíše Krista – Spasitele a Pán na její prosby odpovídal a její službě žehnal. A tak, i když její pozemský život byl krátký – zemřela r. 1252 asi ve dvatřiceti letech –, zanechává v českých dějinách a v „duši“ našeho národa nesmazatelnou stopu.

V den jubilea bude za účasti vzácných hostů zahájena v ambitech kláštera výstava „Zdislava svatořečená“. Hlavní pouť ke sv. Zdislavě letos bude v sobotu 30. května – přímo na Zdislavín svátek. Od začátku května chceme mít též baziliku otevřenou, aby každý mohl vstoupit, obdivovat uměleckou krásu baroka a zakusit pokoj a milost přítomnosti Boží a blízkost té, která heroicky milovala Boha, rodinu a své bližní.

Těším se, až se na oslavách jubilejního roku a v otevřené bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy potkáme.

P. Pavel Maria Mayer OP, Jablonné v Podještědí

V příštím čísle Zdislavy

- ▶ představíme trvalého jáhna **Václava Vaňka**
- ▶ navštívíme **farnost Újezd pod Troskami**
- ▶ připomeneme život **Zdislavy z Lemberka** a její cestu ke svatořečení
- ▶ zavítáme do muzea kard. Trochty ve **Francově Lhotě**
- ▶ v příspěvku charity nahlédneme do **domova pro seniory v Litoměřicích**

„Zdislavo,
matko svatého života,
oroduj za nás...“

(z litaní ke sv. Zdislavě)

Salesián převzal holubici míru

Teplický salesián P. Benno Beneš převzal letos na jaře Zlatou holubici míru, ocenění za zásluhy o porozumění mezi národy. Držiteli této ceny byli v minulosti i Václav Havel, 14. dalajláma nebo Michail Gorbačov.

Jednu ze třiceti mírových holubic s olivovou ratoleští, které si bez okázalé pozornosti médií předávají významné osobnosti jako uznání práce na poli lidských práv, letos převzal teplický salesián a rodák z Oseka

časné době tak velmi křehkém – nechávám Zlatou holubici letět k pateru Benno Benešovi, neboť si ji zaslouží také,“ zdůvodnila své rozhodnutí.

„Bylo to pro mne velké překvapení. Lidí, kteří mají zájem na tom, aby tento kraj zase ožil, je tu víc. Nesmířují se s tím, co je tady špatného, ale dělají všechno pro to, aby tady bylo to, co je dobré a co se ještě dá z tradice vytáhnout. Německy se to dá nazvat Wiedergeburt neboli znovuzrození toho, co tu kdysi bylo. Nemůžeme se smířit s tím, aby tento kraj byl popelkou, periferií naší republiky,“ řekl P. Beneš.

Cena Zlatá holubice míru vznikla k 60. výročí vyhlášení Charty OSN a Všeobecné deklarace lidských práv. Autorem sošky je bavorský výtvarník Richard Hillinger. Existuje celkem 30 těchto sošek, které symbolizují třicet článků Všeobecné deklarace lidských práv. Jejich předá-

vání do celého světa zahájil německý prezident Roman Herzog. Každý držitel sošky se zavazuje intenzivně se zasazovat o hodnoty, s nimiž je cena spojena – tj. spravedlnost, lidskou důstojnost a porozumění mezi národy. Je na jeho rozhodnutí, zda si sošku ponechá, či ji předá dál.

Otče Benno, jaká je tvoje vazba na severočeské pohraničí?

Pocházím z Oseku, oba moji rodiče mají své kořeny po předcích v litoměřické diecézi, proto se považují po meči a po přeslici za čistokrevného litoměřického diecézána. Dlouhá léta jsem strávil v Praze, a když mě můj nástupce, provinciál Jan Komárek, roku 2003 poslal do Teplíc, ožila moje diecézní příslušnost.

Jak vzpomínáš na poválečná léta?

Člověk v sobě nosí to, že se tu děly křivdy – za nacistů, ale také po druhé světové válce, a pokládá si otázku, jak je napravit. Sami jsme to prožili ve vlastním přibuzenstvu. Nejbližší známí, přátelé i moji spolužáci museli s ranečkem „přes kopečky“. Ta etnická čistka mi byla proti srsti. S tím, co se tady dělo, se detailněji seznamuji nyní, posledních deset let, kdy jsem se do severočeského pohraničí zase vrátil – z příběhů mnoha lidí, kteří sem jezdí a se kterými se dostávám do kontaktu.

Jaké jsou podle tebe současné česko-německé vztahy?

Smíšené. Jsou tu lidé, jako třeba paní Brigita Janovská, kteří dělají všechno proto, aby se naše vzájemné vztahy narovnávaly. Jenže současná generace, která zde žije, neumí německy. A když neumím jazyk, nemohu s člověkem, který přijde navázat vztah, mluvit, a tak ze setkání nic kloudného nevzejde. Do jaké míry to mladá generace považuje za problém, který je třeba řešit, to nedokáži říct, protože si myslím, že k tomu má asi takový vztah jako třeba my k napoleonské bitvě z roku 1813.

Co je tím největším problémem?

Nevzdělanost. Lidé nevědí, jaká je pravda, a je těžké ji odhalit. Jak se dnes učí dějepis? Mluvím s učiteli dějepisu a oni říkají, my sami nejsme zajedno v tom, jak to máme žákům nebo studentům říct. Myslím si, že v tom je podstata – že nevzdělanost pramení z toho, že nechceme vykládat dějiny v pravdě. Zlo se přeče děje na jedné i na druhé straně. Úsilí o dobro se děje na jedné i na druhé straně. Němci jsou v této věci dál. Nedávno tu byl jeden profesor, a už jsem to slyšel od mnoha jiných lidí, a říká: „Víte, takovou zášť vůči nám nezažívám nikde v Evropě jako u vás.“ Jestli je to nadsazené, nevím, ale je to jeho výrok. A nemohu říct, že to není pravda, protože to znám také z vlastní zkušenosti.

Ty sám jsi víc Čech nebo Němec?

Můj tatínek vždycky říkal: „Víš, jestli Čech nebo Němec, to je všechno pro kočku. Buď dobrým člověkem.“ A jestli se člověk má hlásit k nějaké národnosti, tak bych zastával ten postoj, že by se měl hlásit k tomu národu, na jehož území se narodil. Jeden spisovatel, když se ho ptali, jakým je vlastencem, řekl, že zemským. A to se mi líbí.

Foto: DENÍK/Martin Vokurka

Pro nás, kteří jsme tady zůstali, to také nebylo lehké. Takřka přes noc se tu najednou objevili noví lidé, ne všichni morálně kvalitní. To jediné, co nás drželo, bylo společenství církve. Když přišli do litoměřické diecéze salesiáni, a konkrétně Štěpán Trochta, snad ani lepší řešení nemohlo být, než aby přišel člověk, který prošel peklem nacistickým, pak bohužel ještě komunistickým. Byla to autorita, v tomto případě autorita církve, kde měl člověk oporu a mohl si říct, tady jsem dál doma, i když už to taky nebyl ten domov.

Když sudetští Němci říkali, my jsme ztratili domov, já říkám, ale my jsme ho ztratili taky. Barák nedělá domov, domov dělají lidské vztahy, a ty byly pryč.

Byla to traumata. Člověk nemůže být klidný a říct, ono se nic nedělo. Musíme to alespoň přiznat, ale nemůžeme za to nést nějakou kolektivní vinu, protože to nikdo z naší ani z jejich generace nezpůsobil. A když neřekneme, je nám to líto, že se s vámi takhle zacházelo, tak je mně líto, že to žádný stát není schopen říct.

Pocítils někdy na vlastní kůži nenávisť okolí?

Ano. Volali za mnou: „Germán, Germán!“ Mám to v živé paměti. Když jsme chodili do oseckého kláštera, zase volali: „Flandák, flandák!“ Užil jsem si tu dost. Přesto se na nikoho nezlobím a mám ten kraj rád.

Připravila Jana Michálková

Krátké zprávy z diecéze

Sociální farma ve Velenicích zahájila činnost

Pilotní projekt litoměřického biskupství a českolipské charity pomoci dlouhodobě nezaměstnaným, případně lidem po výkonu trestu již dostává konkrétní obrysy. Ve Velenicích na Českolipsku začala fungovat sociální zemědělská farma, která má lidem znevýhodněným na trhu práce poskytovat pracovní příležitost a ubytování.

Biskupství litoměřické a Farní charita Česká Lípa založily v loňském roce společnost s ručením omezeným pod názvem Sociální farma, s.r.o. „Oba společníci – Biskupství je vlastníkem 51 % společnosti, Farní charita 49 % – tímto sociálním projektem usilují o pomoc cílovým skupinám, zejména z řad osob dlouhodobě nezaměstnaných či osob jinak znevýhodněným na trhu práce, jako například osob propuštěných z výkonu trestu. Biskupství litoměřické do tohoto projektu vstoupilo jako vlastník kapitálu, nákup nemovitostí realizuje z finanční náhrady získané podle zákona č. 428/2012 Sb. Farní charita Česká Lípa pak vkládá do projektu své zkušenosti a lidský potenciál. Sociální farma je vedena podle zásad o sociálním podnikání,“ sdělila Zuzana Bumbová, ekonomka litoměřického biskupství.

Aby byl projekt úspěšný, bude třeba vybudovat prosperující zemědělskou farmu. Ta se má zabývat chovem dobytka, drůbeže a pěstováním zeleniny a ovoce. Podle slov Zuzany Bumbové bude Sociální farma, s.r.o., hospodařit na zemědělské půdě vlastněné biskupstvím, na polnostech římskokatolických farností v okolních katastrech (všechny propachtované řádnými pachtovními smlouvami) a na ostatních zemědělských plochách propachtovaných od soukromých vlastníků. „Biskupství litoměřické dále podpořilo „rozjezd“ tohoto sociálního podnikání finanční půjčkou provozovateli, tedy Farní charitě Česká Lípa, která slouží jednak k nákupu zvířecího inventáře, jednak k zajištění technického vybavení,“ uvedla.

„Sociální farma, s.r.o., nyní disponuje stádem šestatřiceti krav, připraveny jsou výběhy pro husy a slepice, vysázeny brambory a zasety krmné plodiny pro nakoupená

zvířata,“ poukázala ředitelka Farní charity Česká Lípa Eva Ortová. Společnost kromě toho také usiluje o získání dotace na nákup vlastního traktoru.

Farní charita zajišťuje plynulý provoz farmy tím, že zaměstnává pracovníky Sociální farmy, s.r.o., prostřednictvím dotací Úřadu práce a poskytuje proškolené zaměstnance, kteří již několik let pracují v oblasti údržby zeleně a úklidů venkovních i vnitřních prostorů pro Sociální podnik Farní charity Česká Lípa. V současné době pracují na farmě ve Velenicích čtyři lidé, kteří byli dlouhodobě evidováni na Úřadu práce.

Objekty farmy tvoří hospodářské stavení pro ustájení hovězího dobytka a obytné stavení. V následujících měsících bude na základě projektu Biskupství litoměřického opraven zakoupený objekt, který bude sloužit jako ubytování pro zaměstnané pracovníky. Farní charita nyní hledá vhodné správce do tohoto objektu, kteří by jednak zajišťovali chod farmy, ale také vytvářeli rodinnou atmosféru pro ubytované zaměstnance.

Zájem spolupracovat formou různých projektů a angažovat se spolu s ostatními právními subjekty na pomoci vyloučeným skupinám, ať už jde o dlouhodobě nezaměstnané, či osoby po výkonu trestu, vyjádřilo Biskupství litoměřické už v loňském roce. Na jednáních, kterých se účastnili zástupci Agentury pro sociální začleňování, Úřadu práce ČR, Vězeňské služby ČR, Diecézní charity Litoměřice a Farní charity Česká Lípa to řekl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl. Podle jeho slov Biskupství litoměřické a jím zřízené právní osoby, zejména charity, mohou poskytovat těmto osobám komplexní pomoc, a do budoucna, v rámci investiční činnosti biskupství, by pak mohly vznikat projekty pro přechodné umístění těchto cílových skupin.

Jana Michálková, biskupství Jiří Gottlieber, FCH Česká Lípa

V katedrále sv. Štěpána bylo objeveno torzo ojedinělého relikviáře

Zajímavé torzo nalezá při inventarizaci předmětů deponovaných na oratoři katedrály sv. Štěpána diecézní konzervátorka Lada Hlaváčková. „Podle vyobrazení

na mědirytně Josefa Šebestiána Klaubera z roku 1754 jsem zjistila, že se jedná o ojedinělý relikviiář, tak zvaný Arundo Christi Domini, v němž byla umístěna část rákosu, který Ježíš Kristus držel v ruce při korunování trním,“ říká Lada Hlaváčková. Kromě zmíněné mědirytniny, jak uvedla, relikviiář popsala ve své topografii města Litoměřic z roku 1920 konzervátor Diecézního muzea Vinzenz Luksch. „Luksch jej datoval do 16. století. Podle něj relikviiář daroval katedrále druhý litoměřický biskup Jaroslav Ignác Šternberk, který pro katedrálu získal i ostatky patronů litoměřické diecéze sv. Štěpána, sv. Felixe a sv. Viktorina,“ upřesnila.

Nalezený relikviiář představuje trojstěnný obelisk ze stříbrného filigránu, na jehož vrcholu stála polofigura Ježíše Krista s rákosou v ruce. Ta dnes chybí. Na dřevěném trojbokém podstavci se nacházejí stříbrné reliéfy zobrazující Korunování Krista trním, Nesení kříže a Pannu Marii se sv. Janem Evangelistou. „Bohužel i další figurky a apliky známé z mědirytniny ani relikvie samotná se nedochovaly a relikviiář je v havarijním stavu,“ popsala nalezený předmět.

„Myslel jsem si, že za ta léta, co spravuji katedrálu jako dómský farář i jako probošt kapituly, se už neobjeví nic, co by mě překvapilo, protože všechny ty předměty z katedrály jsem měl už několikrát v ruce, řadu jsem jich nechal zrestaurovat. O to více jsem byl překvapen, že se tu našlo torzo relikviiáře, mimořádného svou formou i obsahem,“ uvedl probošt Jiří Hladík O.Cr.

Ten by rád nechal i tento relikviiář zrestaurovat. „Reli kviiáře mají nejrozmanitější tvary, ale takový jsem ještě nikdy neviděl,“ podotkl. Pokud se při restaurování potvrdí Lukschova datace, půjde o nejstarší, byť torzálně dochovaný relikviiář litoměřické katedrály. V ní se nachází několik relikviiářů – vzácné jsou

například ty v podobě paže s ostatky sv. Štěpána a sv. Ludmily.

Jana Michálková

V diecézním domě v Litoměřicích se bude vařit pivo

Minipivovar s pivnicí má letos vzniknout v prostorách Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích. Spolu s restaurací nabídne přibližně sto míst těm, kteří tu budou chtít ochutnat nefiltrovaná piva plzeňského typu. „Vařit chceme alespoň tři druhy a uvažujeme i o tom, že bychom některé další varianty přidali i v průběhu roku,“ říká Richard Kirbs, jednatel společnosti In Principio s.r.o., která v diecézním domě provozuje ubytovací služby – Hostel u sv. Štěpána. „Rádi bychom našim hostům nabídli komplexní službu od ubytování a stravování až po večerní využití času,“ vysvětluje. Projekt minipivovaru se tak jeví jako příležitost k doplnění doposud dobře fungujícího projektu ubytovacích služeb. Za téměř šest let s kapacitou až 160 lůžek se totiž Hostel U sv. Štěpána postupně stal největším ubytovatelem jak v Litoměřicích, tak v blízkém okolí. Pro jeho hosty je lákavá jeho výborná dostupnost, služby i cena. A město, jehož dějiny jsou s katolickou církví spjaté téměř tisíc let, zasazené do kulisy krajiny Českého středohoří, je turisty z domova i zahraničí hojně navštěvované po celý rok.

Výbudování a provozování minipivovaru v Diecézním domě kardinála Trochty je investičním projektem Biskupství litoměřického, financovaným z finanční náhrady za majetek, který nemůže nebo z různých důvodů nebude vrácen podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi.

„Je to náš první výrobní investiční projekt. Vložené prostředky jak do rekonstrukce prostor, tak do vlastní technologie pivovaru i restaurace se musí vrátit a generovat zisk pro další financování provozu biskupství, diecéze,“ uvedl Kirbs.

V současné době je připraven prováděcí projekt na výstavbu a rekonstrukci těch prostor sklepa a prvního podlaží, kde bude minipivovar, restaurace a pivnice, a projekt na technologii pivovaru. „Čekáme na vydání stavebního povolení. Nyní tyto prostory připravujeme pro vlastní stavbu a provádíme jen ty nejnútnejší vyklízecí práce a měníme postupně zastaralou technologii kuchyně za novou,“ dodal.

To, zda hosté hostelu a návštěvníci města ochutnají nové pivo už koncem letošního léta, bude záležet na rychlosti vydání stavebního povolení a následném postupu prací.

Jana Michálková

Výstava v Turnově nabízí poklady archeologické i chrámové

V Muzeu Českého ráje v Turnově bude do 7. června otevřena výstava nazvaná POKLAD!!! Její organizátoři chtějí návštěvníkům ukázat, jak si poklad představovali lidé od doby kamenné po současnost, jak se měnila představa o tom, co je cenné.

Nejstaršími exponáty jsou ukázky neolitických kamenných nástrojů, měděné a bronzové zbraně a ozdoby, ale i předměty ze železa. Převažují ovšem výrobky z drahých kovů: od pravěkých smotků zlatého drátu nebo keltských „duhovek“ k mincím, šperkům a klenotům, které byly kdysi za dramatických okolností ukryty a mnohem později náhodně objeveny.

Exponáty z pokladu chrámového kalichy, monstrance, relikviiáře a další vzácná preciosa – byly zapůjčeny z litoměřického biskupství a kapituly.

Jak uvedla Lada Hlaváčková, diecézní konzervátorka, zajímavostí je například to, že jsou vystaveny dva osobní kalichy litoměřických biskupů – Mořice Adolfa vévody Sachsen-Zeits a Emanuela Arnošta hrabě Valdštejna. „Kalich biskupa Valdštejna existuje ve dvou téměř totožných provedeních: jeden používal biskup ve své soukromé kapli v biskupské rezidenci, druhý pak v mariánském poutním kostele v Křešicích,“ poukázala. Ojedinělou událostí je podle jejích slov i vystavení lunuly se vzácným briliantem z dnes již neexistující monstrance z kostela ze Zahořan u Křešic.

Probošt kapituly Jiří Hladík O.Cr. a kurátor sbírkových fondů výtvarného umění a šperku turnovského muzea Miroslav Cogan nad exponáty zapůjčenými kapitulou a biskupstvím.

Dómská farnost na výstavu zapůjčila mimo jiné i vzácné relikviiářové paže sv. Štěpána a sv. Ludmily ze svatoštěpánské katedrály.

Jana Michálková

Zveme trvalé jáhny do Hejnic

Vzdělávat se, sdílet, diskutovat, ale také si odpočnout a načerpat nové síly pro každodenní službu. To je nabídka vzdělávacího semináře pro trvalé jáhny, který bude probíhat ve dnech 21. až 26. června 2015 v Hejnicích. Podrobně ho představuje Bc. Michal Oleksák, trvalý jáhen z farnosti Dlouhý Most.

Co je tématem semináře?

Slova a myšlenky Svatého otce Františka, které napsal ve své apoštolské exhortaci o hlásání evangelia v současném světě, protože hlásání evangelia v této době a v našich podmínkách je jednou ze stěžejních služeb jáhna. Druhým velkým tématem, které v letošním roce v naší zemi zvláště prožíváme, bude téma eucharistie.

Je program sestaven tak, aby mohl být pro účastníky setkání zajímavý?

Tak to doufáme, že ano. Témata jsou vybrána a zaměřena pro naši jáhenskou službu. Snažili jsme se být v našem výběru aktuální, což se týká zejména tématu o eucharistii v době příprav na Národní eucharistický kongres. Setkání bude v prvé řadě vzdělávací, ale pro spolubratry jáhny je připraven i jeden den spíše odpočinkový a poznávací. Také chceme, aby se mohl každý aktivně po každé přednášce zapojit. A tak počítáme vždy s diskuzí na daný blok. Diskuze a zkušenosti mohou být obohacením našeho setkání.

Mezi přednášejícími se objevují jména našich tzv. služebně nejmladších kněží. Můžete k jejich výběru uvést něco bližšího?

Otec biskup Jan Baxant přišel s přáním, aby se našeho setkání jako přednášející ujali naši domáci, místní kněží. A tak jsme se této myšlenky chopili a oslovili naše diecézní kněze. Jako první se přednášek ujal generální vikář P. Příbyl, který začne s úvodním do exhortace a k tomu přidá i téma liturgická hudba, které mu je blízké. Soudní vikář P. Podzimek bude hovořit o diakonátu

v církevním právu, P. Peňáz se ujal tématu o eucharistii, nový hejnický farář P. Andrš bude mluvit o Písmu svatém a síle lidové zbožnosti a P. Morávek nám poradí, jak zvěstovat evangelium. Jednu přednášku zde bude mít i ředitelka Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích, paní Monika Marková, která bude hovořit z osobní zkušenosti o tom, jak pečovat o slabé. Vrcholem našeho setkání bude setkání s otcem biskupem Janem, který si na nás vyhradil celý den.

Je pravdou, že přednášející budou patřit k těm mladším, ale je nutno poznamenat, že většina z nich studovala na papežských univerzitách v Římě nebo Polsku. A je to určitě i pro ně výzva, jak se chopit zajímavých témat, které se jich také osobně jistě dotýkají.

Která z přednášek by mohla být nejpřínosnější pro vás osobně?

Jako jáhenský benjamínek se moc těším na přednášku o kázání a zároveň jako notář Diecézního soudu litoměřické diecéze na téma diakonát a církevní právo.

POZVÁNKA NA VZDĚLÁVACÍ SEMINÁŘ TRVALÝCH JÁHNŮ ve dnech 21. – 26. června 2015 Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích

Téma: Radost evangelia – Papež František – Eucharistický rok

Zahájení: 21. 6. – příjezd do 20 hod., výjimečně do 22 hod. (obsluha na recepci)

Účastnický poplatek: 2500 Kč/os/celý pobyt, s příplatkem 200 Kč/os/pobyt za jednolůžkový pokoj

V ceně účastnického poplatku není zahrnuta cena za cestovní pojištění na pout do Drážďan.

Poutní zájezd je plánován na středu 24. června. Na tento den si zajistěte jednodenní pojištění.

Přihlášky ke stažení: www.dltm.cz, www.mcdo.cz

Přihlášku prosím pošlete na adresu: Mezinárodní centrum duchovní obnovy, Klášterní 1, 463 62 Hejnice
mailto: mcdo@mcdo.cz

Bližší informace: Bc. Michal Oleksák, tel. 602 945 915, michal.oleksak@centrum.cz

Co setkání nabídne kromě přednášek?

Jednodenní výlet do Drážďan. Velkou radost nám udělalo to, že se doprovozného programu osobně ujal generální vikář, který bude také naším průvodcem. Nepůjde jen o turistický výlet, ale o duchovní setkání se mší svatou. Naše litoměřická diecéze má velmi dobré vztahy se sousední drážďanskou diecézí, a tak nás bude čekat mnoho zajímavého – společná mše svatá v katedrále,

návštěva biskupství, koncert, ale nechte zde prozrazovat všechno.

Proč bude seminář probíhat právě v Hejnicích?

Uvažovali jsme hned při prvním organizačním setkání o dvou místech, kde naše setkání udělat. Máme zvolit tradiční místo v biskupském městě v Litoměřicích, které mnozí spolubratři dobře znají a již zde byli, anebo setkání udělat na nějakém jiném, neméně zajímavém místě? Zde se v naší diecézi nabízí bývalý františkánský klášter v Hejnicích. Ten se stal zásluhou P. Rabana po rozsáhlé revitalizaci moderním mezinárodním místem setkávání. Mezinárodní centrum duchovní obnovy bylo vybudováno při poutním mariánském místě s chrámem Navštívení Panny Marie, je obklopeno jedinečnou krásou místní přírody a hřebeny Jizerských hor. Samotný areál centra se pro naše celorepublikové setkání přímo nabízí. Budeme tu mít možnost se nejen vzdělat, ale také si odpočnout a načerpat nové síly pro naši každodenní službu.

Jak důležité, z vašeho pohledu, je pro trvalé jáhny setkávat se a vzájemně sdílet svoje zkušenosti?

Jakékoliv setkání trvalých jáhnů je vždy setkáním se spolubratry sloužícími ve společné službě v Kristově Církvi. Můžeme se vzájemně obohatit o zkušenosti druhých. Pro mne osobně je to setkání s novými lidmi, kteří mají stejné povolání jako já.

Ptala se Jana Michálková

Celou otázku nelze vyčerpat v krátkém článku, pokusím se proto podělit alespoň o několik myšlenek. Kněží zaujímají velmi různorodá postavení: působí především jako duchovní správcové, avšak také jako vysokoškolská profesori, vědci, misionáři, lékaři, další se soustředí na sociální a charitativní úkoly, specializují se na oblast rodin, mládeže, chudých a seniorů. Ve své odpovědi budu však více reflektovat život kněze v duchovní správě na severu Čech, i když některé myšlenky jistě budou platit pro život kněze obecně.

Působíme dnes v diecézi, která po válce prožila převratné změny. Více než 80 % původních obyvatel bylo odsunuto. Jen kněží zde působilo přes devět set, zatímco dnes je to něco přes sto. Zůstala opuštěna a vylidněna řada obcí s většinou velkými, ale post upně stále více opuštěnými kostely. Přišli noví lidé, kteří neměli kořeny v tomto kraji a dlouho se zde cítili jako cizinci. Řada církevních objektů byla zničena, ale mnohé zůstaly, ovšem bez původního smyslu.

Po politických proměnách v devadesátých letech se mnohé budovy opravily, ale devastace člověka, jeho duše, pokračovala. Omyl, že mít a vlastnit je víc než být, se prohlubuje. Cena peněz a majetku se mnohonásobila, jeho správa je stále složitější, problémovější, vyžaduje větší odbornost. Postupně si i my kněží uvědomujeme, že vlastnictví znamená odpovědnost a nutnost vynakládat dostatečné úsilí k svědomité správě. Tyto proměny měly a mají velký vliv i na kněze a jeho poslání. Přibýlo materiálních a administrativních starostí, které však nelze nezodpovědně házet za hlavu, jak někdy v přetížení a díky návykům z minulých dob máme tendenci činit.

Jaký je tedy život kněze v této době a v tomto prostoru? Začneme tím, co je základem, a to je duchovní rozměr života kněze. Myslím, že velmi důležitá a základní jsou tato slova Ježíšova: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás.“ Na této skutečnosti může kněz stavět. Víme, že jsme povoláni Kristem, on si nás vyvolil, nikdy to neodvolá a v jakékoliv situaci svého života s tím můžeme počítat. Jan Pavel to připomíná kněžím ve svém listě kněžím z roku 1997, kde říká: „... Mohl nám Ježíš projevit přátelství výmluvnějším způsobem než tím, že nám dovolil, abychom jako kněží Nové smlouvy jednali jeho jménem, in persona Christi Capitis? (v osobě Krista.) Toto přátelství stojí v samém jádře kněžské služby.“

Zde je tedy základ kněžské služby a je-li uskutečňována opravdově, pak plodem je radost. Možná se to může někomu zdát přehnané a také vím, že to tak není vždycky. Jestliže se však kněz

dává k dispozici ke službě s moudrostí, která předpokládá fidés et ratio, pak zakouší také mnoho radosti. Víme totiž, že člověk je stvořen, aby se daroval v lásce druhým, a tak se realizoval. To máme přímo v „genetickém kódu“. Jestliže toto naplňujeme v kněžské službě, získáváme radost. Naopak, jestliže člověk odmítá sloužit druhým a uzavírá se do svého pohodlí, přichází smutek, nespokojenost a nakonec ztráta smyslu svého povolání. Kněz, který opravdu slouží, zakusí pravdivost Ježíšových slov: „Kdo opustí otce, matku... stokrát víc dostane a nakonec život věčný.“ Opravdu můžeme zažít, že máme „sto matek, otců, dětí...“ Například, když navštívíme nemocné, stane se nám někdy, že v jejich očích vidíme „oči své matky – otce“. V mladých lidech můžeme stokrát vidět své děti a stokrát s nimi prožívat etapy jejich růstu, včetně náročného dospívání, a zjišťujeme, že i to je pěkné, a učíme se je stále více chápat. Prožíváme dar duchovního otcovství a jeho plodnost. Zjišťujeme také, že je mnoho dobrých lidí, kteří nám různým způsobem pomáhají a snaží se konat něco dobrého pro druhé. Učíme se tomu, že v našich bratrích a sestřích máme kvalifikované pomocníky, kteří umí mnohé věci, které my nedovedeme.

Během kněžského života poznáváme, že kněz by měl být člověkem, který spojuje, který dává druhým prostor, který pomáhá, aby se lidé setkávali a společně mohli tvořit mnohé dobré věci. Pak už logicky vyplývá, že fara, pokud to její technický stav dovoluje, by měla být otevřená a měla by být místem setkání.

Důležité však je, aby kněz byl a zůstal mužem modlitby, který rozmlouvá se svým Pánem, žil ze svátostí, zvláště svátostí smíření a svátostí eucharistie, a z rozjímání Božího slova čerpal sílu ke svému povolání.

Je důležité, aby kněz také alespoň podle možností trochu studoval a udržoval si rozhled nejen v teologii, ale také v jiných oborech. Je dobré zajímat se o historii, literaturu, přírodní vědy a nezbytné je sledovat společenskou situaci, aby při promluvách mohl mluvit k srdci lidí a bylo znát, že rozumí jejich životu, ne, aby dával tak zvané, od reality odtahité, „kněžské rady“.

Skutečností také je, že i kněz prožívá těžkosti, zkoušky a zklamání, chvíle únavy a otázek. Zvláště v našem prostředí jich je nemálo: mnohé a často prázdné kostely, nezvladatelné požadavky na materiální zabezpečení, hledání jak oslovit dnešní lidi, někdy naopak přemíra pastoračních aktivit a nedostatek pomocníků, nebo naopak potřeba odborného vedení týmu. Jsou zde stále složitější a rychle se měnící administrativní požadavky, nové tech-

nologie, které se stávají pro zajišťování povinností nezbytné, ale také zotročují a vytvářejí nová rizika i nároky, např. rozšiřují kontakty do někdy už neúnosné šíře a smazávají oddělení práce a odpočinku.

To jsou jen některé těžkosti, se kterými se kněz může potýkat.

V takové situaci, kterou jsem naznačil, je téměř nezbytné, aby kněz v tomto všem nezůstal sám. Nezastupitelnou roli zde hraje kněžské společenství, opravdové kněžské přátelství, postavené na božsko-lidském základě. V něm je možno mnohé věci konzultovat, poradit se, hledat správná řešení. Kněžské společenství je místem společné modlitby, místem odpočinku a rekreace. Je prostředím, kde se kněz může efektivně vzdělávat a doplňovat si své znalosti na základě studia i praxe ostatních spolubratrů. Bratrské prostředí navíc odstraňuje hrozbu osamocení, deformujícího individualismu nebo frustrace. Naopak, je prostředím, na které myslel Ježíš, když poslal učedníky po dvou, nebo s nimi společně večerel při poslední večeři. Jestliže hledáme kněžskou spiritualitu pro dnešní dobu, mohli bychom ji najít ve spiritualitě Zeleného čtvrtku. Kněz v bratrském společenství s druhými „apoštoly“, kde Ježíš je středem a eucharistie největším darem. Dokument Pastores dabo vobis, když hovoří o celoživotní formaci kněží, to potvrzuje slovy: „Je mnoho prostředků, jak provádět trvalou formaci, aby byla ještě cennější životem zkušeností kněze.“ Z nich si připomeňme rozličné formy společného života kněží, které existovaly vždycky, i když se projevovaly rozličnými způsoby a stupni intenzity v životě církve. „Jsou hodné doporučení i dnes, zvláště pro ty, kdo žijí nebo pastoračně působí na tomtéž místě. Společný život kněží nejen prospívá apoštolskému životu a jeho aktivitám, ale umožňuje dávat všem, kněžím i laikům, věrohodný a zářivý příklad bliženecké lásky a jednoty.“ Víme, že tento ideál není vždy snadné naplňovat. Přesto jej církev tak vřele doporučuje.

Na závěr bych rád ještě zmínil veledůležitý mariánský aspekt v životě kněží. Je prospěšné nechat se oslovit Marií a Janem pod křížem. Slyšet Ježíšova slova: „Ženo, to je tvůj syn“ a slova řečená Janovi: „To je tvá Matka. A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.“ Je zkušenost mnoha svatých kněží, že vzít si duchovně Marii za Matku je to nejlepší, co kněz může udělat.

Sv. Bernard z Clairvaux to vyjádřil takto: „Pamatuj, láskyplná P. Maria, že od věků nebylo slýcháno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o Tvou přímluvu.“

J.M. can. Miroslav Šimáček, arciděkan, Ústí nad Labem

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

A opět pomalu nastává čas informovat o letošním ročníku projektu „Za varhanami litoměřické diecéze“, jehož smyslem je představit širší veřejnosti památné varhany v našich kostelech, které jsou z nějakého důvodu ohrožené. I v letošním roce navštívíme nástrojů více a tyto návštěvy se uskuteční ve dvou sériích – jarní a podzimní.

Jednotlivé akce se uskuteční přímo na kůrech kostelů u varhan a jejich součástí bude prohlídka nástrojů, předvedení jejich zvukových možností, prohlídka vnitřku, popularizační přednáška o jejich historii, nastínění řešení konkrétních problémů, malý koncert (pokud budou varhany v hratelném stavu) a diskuse. Seznámení s problematikou a možnostmi získání prostředků na zachování našich památných varhan a jejich záchrany je prvořadým smyslem tohoto projektu, stejně tak je ale jeho posláním návštěvníky jednotlivých akcí potěšit povznášejícím a ušlechtilým zvukem nástroje, jemuž se říká „královský“.

Setkání v roce 2015

První řada:

Sobota 30. května – Řehlovice (okr. Ústí nad Labem) – kůr farního kostela Nejsvětější Trojice bude zpřístupněn od 14 hodin po dobu asi jedné hodiny (konec není stanoven pevně), program bude řešen průběžně podle zájmu zúčastněných. Varhany na kůru kostela Nejsvětější Trojice v Řehlovicích jsou cenným dílem litoměřického varhanáře Antona Rusche, který je postavil na přelomu 18. a 19. století.

Sobota 4. července – Velká Černoc (okr. Louny) – kůr farního kostela sv. Václava bude zpřístupněn od 14 hodin po dobu asi jedné hodiny, kdy budou zpřístupněny a předváděny nevelké, ale pozoruhodné varhany z raného období varhanářství Jindřicha Schiffnera vestavěné do klasicistní skříně dochované z původních varhan Müllerů z Nepomyš-

le. Varhany byly restaurovány Martinem Poláčkem z Prahy, a tak představují jednu ze zachráněných památek svého druhu v diecézi. Za unikátní je třeba považovat intonaci některých úzce menzurovaných hlasů.

Za varhanami litoměřické diecéze

Neděle 16. srpna – Mašřov (Kadaň) – farní kostel Nanebevzetí Panny Marie – poměrně velké dvoumanuálové varhany jsou reprezentativním dílem nepomyšlské varhanářské dílny Müllerů a jsou významnou památkou klasicistního varhanářství českého severozápadu. Akce v Mašřově proběhne v návaznosti na slavnostní poutní mši svatou, jejíž začátek je v 10.30 hodin, takže předběžně plánovaný počátek prezentace varhan je v 11.45 hodin.

Druhá řada (září až listopad):
Rtyně nad Bílinou, Horky nad Jizerou, Postoloprty

U výše uvedených plánovaných akcí je termín konání zatím v jednání a bude včas upřesněn.

V této souvislosti bych ale rád upozornil na významnou hudební akci, která sice není přímou součástí našeho projektu, ale lze ji chápat rovněž jako prezentaci velmi cenných a umělecky hodnotných var-

han. Každou první neděli (letos připadá na 2. srpna) se koná ve farním kostele Panny Marie Vítězné v Řepíně u Mělníka již tradiční koncert duchovní hudby, jehož součástí je i hudba varhanní. Řepín je rodištěm významného českého var-

haníka a skladatele Josefa Ferdinanda Norberta Segera, který působil jako varhaník pražského staroměstského kostela Panny Marie před Týnem. Varhany z doby Segerovy se v Řepíně nedochovaly, ale současný nástroj je reprezentativním dílem albrechtického varhanářského rodu Predigerů a patří k největším nástrojům z této dílny dochovaným.

*Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog
Foto: archiv autora*

Dne 26. dubna uplynulo 150 let od úmrtí 11. litoměřického biskupa Augustina Bartoloměje Hilleho.

Episkopát tohoto dnes nepříliš známého církevního hodnostáře trval 33 let, díky čemuž se stal nejdéle sloužícím litoměřickým biskupem vůbec. Nelze se proto divit, že byl považován za takřka živoucí symbol naší diecéze v 19. století.

Augustin Bartoloměj Hille se narodil 2. prosince 1786 ve Velkém Šenově na Šluknovsku chudému obuvníkovu Johannu Josefovi a jeho manželce Gertrudě a téhož dne byl i pokřtěn místním kaplanem Georgem Herrem v šenovském kostele sv. Bartoloměje. Hille se tak svým původem řadí mezi další biskupy pocházející ze Šluknovského výběžku, jichž byla v dějinách biskupství celá čtvrtina – vedle Hilleho to byli Maxmilián Rudolf Schleinitz, Ferdinand Kindermann von Schulstein, Antonín Ludvík Frind a Anton Alois Weber.

Vraťme se ale zpět do dnes již nestojícího šenovského domu č. 50, kde v závěru 18. století žil malý Augustin Bartoloměj, který byl úspěšný ve škole a k radosti svého otce se podílel i na zpěvu ve farním kostele.

Podle pozdějších tvrzení si již od

ha byla silnější a nakonec se mu podařilo rodiče přemluvit s tím, že od nich na studia nebude chtít žádné peníze. V září 1800 tedy nastoupil do pražského staroměstského gymnázia a přivydělával si jako vokalista v kostele sv. Štěpána na Staroměstském náměstí, později doučoval mladší žáky. Po gymnáziu studoval ještě tehdy obvyklé dva roky tzv. filozofie, kde byl jeho profesorem proslulý Bernard Bolzano, který si Hilleho velmi oblíbil a usiloval, aby vstoupil do pražského kněžského semináře.

Kaplanem ve Šluknově a rektorem v semináři

Augustin Bartoloměj se však rozhodl pro návrat do rodné diecéze a od září 1807 byl alumnem semináře v Litoměřicích, kde také v katedrále sv. Štěpána přijal 23. dubna 1810 z rukou biskupa Václava Leopolda Chlumčanského kněžské svěcení. Následovala slavnostní primice v kostele ve Velkém Šenově a od září nastoupil jako kaplan do blízkého Šluknova. Tradiční kaplanské povinnosti, tj. křty, pohřby, zaopatřování atd., zvládal Hille svědomitě, a proslul i jako nadaný kazatel, o čemž mj. svědčí i sbírka jeho sedmi postních kázání, která vyšla v roce 1823 tiskem. V souvislosti s 300. výročím Lutherova wittenberského vystoupení v roce 1517 došlo znovu k četným debatám mezi katolíky a protestanty, které pochopitelně vnímal i v těsném sousedství luteránského Saska působící Hille. Jeho kniha k této problematice *Mají překážky mezi katolíky a protestanty ještě nadále přetrvávat s výmluvným podtitulem Slovo lásky pro všechny, kteří katolickou církev neznají nebo zcela zneuznávají (Soll die Scheidewand unter Katholiken und Protestanten noch länger fortbestehen? Ein Wort der Liebe an Alle, welche die katholische Kirche nicht kennen, oder gar mißkennen)* se dobové produkci vymykala, neboť byla primárně určena právě protestantům a obecně nabádala spíše ke smí-

ření. Vzhledem k dobovému kontextu ji však nelze považovat např. za ekumenickou a ani její dopad na případné konfesní změny není možné přeceňovat. Nepochybně ovšem přispěla k větší Hilleho známosti v církevních kruzích.

Vzhledem k událostem souvisejících s tzv. bolzanistickou aférou v litoměřickém kněžském semináři, při níž byli za své neortodoxní filozofické a teologické názory odsouzeni někteří tamní profesori (Michael Fesl, Vincenc Zahradník), hledal litoměřický biskup Hurdálek nové pedagogy pro seminář. Jeho volba padla v roce 1821 i na šluknovského kaplana Augusta Bartoloměje Hilleho, který začal vyučovat pastorální teologii, což bylo k jeho předchozímu působení nepochybně logickým krokem, a zároveň se stal představeným, a posléze i rektorem celého semináře. V následujících letech si jej nový biskup Vincenc Eduard Milde vybral za svého blízkého spolupracovníka, jmenoval jej skutečným konsistorním radou (assessorem) a čestným kanovníkem litoměřické katedrální kapituly. V roce 1831 se pak Hille stal i sídelním kanovníkem, přičemž obdržel tzv. cejnoviánský kanonikát, s nímž byla spojena povinnost kázat v katedrále v českém jazyce. Je tedy nepochybné, že Hille, ač původem Němec, uměl také česky.

Jmenování biskupem

Když byl zmíněný biskup Milde v prosinci 1831 povolán na arcibiskupský stolec do Vídně, přešla – jak bylo obvyklé – správa litoměřické diecéze na kapitulou, která si ze svého středu zvolila tzv. kapitulního vikáře, jakéhosi dočasného biskupského zástupce. Volba padla na Hilleho, což v podstatě předznamenalo jeho budoucí jmenování biskupem, k němuž došlo krátce poté. Biskupské svěcení přijal Augustin Bartoloměj Hille z rukou arcibiskupa Aloise Josefa Krakovského z Kolovrat v pražské katedrále sv. Víta dne 16. září 1832, slav-

nostní intronizace se v Litoměřicích konala 7. října téhož roku.

Zhodnotit v relativní stručnosti a zároveň výstižnosti Hilleho episkopát není i vzhledem k jeho délce jednoduché. Výhodou nového biskupa jistě bylo, že jakožto rodák z diecéze, který působil jak v přímo ve farní správě, tak i jako člen konzistoře v biskupské administrativě, se v podstatě nemusel seznamovat s novým prostředím. Zároveň během desetiletého působení v kněžském semináři poznal takřka celou jednu generaci diecézních duchovních, kteří mu pak byli přirozenou oporou. Diecézi nadto vedl v relativně klidném období – josefínských reformy byly již dávnou minulostí, národní hnutí se teprve postupně rozvíjela a rozšiřování evangelické konfese mezi německými obyvateli diecéze v důsledku hnutí „Los von Rom“ (Pryč od Říma), stejně jako sociální a kulturní důsledky průmyslové revoluce byly záležitosti, jimiž se zabývali až Hilleho následovníci.

Biskupské gymnázium a „sociální“ ústavy

Do dnešních dnů v diecézi trvá zakladatelské dílo tohoto biskupa, byl by to mnoha ohledech transformováno. Na prvním místě je nutné zmínit dnešní biskupské gymnázium v Bohosudově. Hille jej v polovině 19. století zakládal jakožto tzv. chlapecký seminář, jednalo se o – současnou terminologií řečeno – internátní školu. Její správou, tj. vyučováním i dohledem nad ubytovací částí školy (seminářem ve vlastním slova smyslu), byli pověřeni jezuité, kteří se právě díky tehdejšímu litoměřickému biskupovi po svém zrušení v roce 1773 a obnovení v roce 1814 vrátili do Čech. Škola byla jako první instituce svého druhu v Čechách nejprve od roku 1851 umístěna se svolením emeritního císaře Ferdinanda V. na jeho zámku v Horní Polici, avšak z kapacitních důvodů (zájem o studium byl značný) se v následujícím roce přestěhovala do příliš nevyužívané biskupské rezidence ve Stvolínkách. I toto bylo pouze provizorní řešení, neboť Hille měl již vyhlédnutý areál bývalé jezuitské koleje v Bohosudově, který bylo ale nutné adaptovat pro potřeby školy a zároveň vybudovat nové budovy pro tam sídlící instituce – místní školu a faru. Chlapecký seminář začal tedy v Bohosudově fungovat až od září roku 1853 a po mnoha rozšířeních a úpravách zde – s jistými obměnami (ne-

Znak Augustina Bartoloměje Hilleho

Vzhledem k tomu, že 11. litoměřický biskup nepocházel ze šlechtické rodiny, a tudíž neměl rodový erb, obdržel v roce 1836 zobrazený znak. Jeho popis (blason) je následující: modrý štít, v jehož hlavě je umístěno zářící zlaté Boží oko, pod nímž je v poli stříbrný latinský kříž, šikmo přeložená stříbrná kotva a přes ni kosmo položené červené hořící srdce; za štítem je položen latinský kříž (heraldicky) vpravo vyniká mitra a vlevo biskupská berla obrácená dovnitř, vše převyšeno zeleným (na našem vyobrazení je nesprávně užitá zlatá barva) kloboukem s šesti strápci na každé straně. Znak byl pochopitelně symbolickým vyjádřením biskupových postojů, které dnes nemusíme přesně odhalit, jistě se však příliš nepochybné, pokud budeme kotvu považovat za symbol naděje a v kombinaci s křížem i za symbol víry jako takové, horoucí srdce pak za vyjádření vroucího citu, upřímnosti či „zapálení“ pro víru. Boží oko pak zřejmě symbolizuje důvěru v Boha či jeho dohled nad biskupovým konáním.

jedná se již o internátní školu) a s intermezzy v době totalit – existuje dodnes. Základním smyslem tohoto vzdělávacího ústavu bylo připravovat chlapce ke studiu v kněžském semináři, a tedy ve své podstatě k zvýšení počtu a kvality diecézního duchovenstva. Absolventi nebyli nuceni ke kněžské dráze, její adepti však byli v pozdějších desetiletích zvýhodňováni např. formou stipendií.

Další významné instituce založené Augustinem Bartolomějem Hillem byly orientovány spíše do sociální oblasti. V roce 1858 byl v Litoměřicích ve spolupráci s místním okresním hejtmanstvím založen Ústav pro hluchoněmé, jehož vzorem se stal obdobný ústav ve Vídni. V severočeském prostředí se jednalo o naprosto unikátní vzdělávací instituci. Její budova později prodělala četné přestavby a dnes je označována jako Diecézní dům kardinála Trochty. O jejím původním účelu ale dosud

svědčí malé reliéfy s motivy výuky hluchoněmých v jejím tympanonu. Stejně tak se stal Hille zakladatelem první veřejné nemocnice v Litoměřicích, která byla určena převážně chudým a potřebným a jejíž provoz byl zahájen v roce 1845. Službou v této Mariánské nemocnici (dnes středoškolský internát v Daliborově ulici čp. 5), stejně jako v ústavu pro hluchoněmé byly pověřeny milosrdné sestry sv. Karla Boromejského.

Právě za Hilleova episkopátu totiž začaly do diecéze přicházet četné ženské řády, které se podle svého zaměření věnovaly především vzdělávací či zdravotnické, resp. ze současného pohledu sociální oblasti. Vedle zmíněných boromejek (např. v Litoměřicích, Oseku, Liberci, Zákupcech, Rožďalovicích či Varnsdorfu) to byly křížové sestry (Duchcov, Chomutov, Chlumecko a Litvínov) a školské sestry de Notre Dame (Liberec).

Biskup úředníkem

Podpis Augustina Bartoloměje Hilleho lze také nalézt na takřka 80 dekretch, které povyšovaly někdejší lokální kaplanství, zakládaná z prostředků náboženského fondu za vlády Josefa II., na plnohodnotné farnosti. V některých případech se dokonce jednalo i o zakládání zcela nových farností. K tomuto postupnému procesu docházelo v samém závěru 40. a zejména v 50. letech 19. století. Až tehdy byla vytvořena farní síť, která ve své podstatě a s pouze drobnými změnami přetrvala až do současnosti.

Hille byl údajně i pečlivým úředníkem, který měl rád vše plně pod svou kontrolou. O tom jistě svědčí i skutečnost, že první čtvrtstoletí svého episkopátu si vystačil bez generálního vikáře. Až v roce 1858 jmenoval do této funkce děkana litoměřické kapituly Václava Karu, který byl již delší dobu jeho blízkým spolupracovníkem.

Jakožto někdejší rektor semináře, o němž jevíl i jako biskup mimořádný zájem, měl Hille poměrně blízko k řadovým duchovním, ostatně mnoho z nich ještě právě v semináři vyučoval. Podle četných vzpomínek měl

Portrét biskupa Hilleho přibližně z poloviny 19. století. Na krku má zavěšen komturský kříž saského Civilního záslužného řádu.

deseti let přál být knězem, nákladná studia si však jeho rodiče nemohli dovolit. Chlapecova tou-

150 let od úmrtí biskupa Hilleho

Historické kalendárium KVĚTEN

V uplynulých dnech a týdnech jsme si v diecézi připomenuli několik velkých výročí – 26. března 110 let od narození Štěpána kardinála Trochty a přesně o měsíc později 150. výročí úmrtí biskupa Augustina Bartoloměje Hilleho. O obou těchto jubileích přináší, resp. ještě přinese náš časopis podrobnější informace. Zvláštní pozornost bude rovněž věnována dalším dvěma výročí, která jsou dosud před námi – 21. května uplyne 20 let od kanonizace patronky naší diecéze sv. Zdislavy a hned následujícího dne si připomeneme páté výročí úmrtí biskupa Josefa Koukla.

Z dalších výročí probíhajícího měsíce strojí za zmínku např. 85. narozeniny někdejšího spirituála litoměřického kněžského semináře, dlouholetého libereckého arciděkana a emeritního kanovníka litoměřické katedrální kapituly Františka Opletala, který se narodil 3. května 1930 v Podomí u Vyskové. Ve svém rodném kraji, kam se před několika lety vrátil, stále aktivně vypomáhá v duchovní správě.

Jedním z méně známých litoměřických biskupů je Hugo František Königsegg-Rottenfels, který stál v čele naší diecéze v letech 1711–1720 a od jehož narození uplynulo 7. května 355 let. Jeho rodina patřila mezi nejvýznamnější v rámci habsburské monarchie, a tak se mladý šlechtic určený pro duchovní dráhu stal brzy kanovníkem četných kapitul a v roce 1711 i litoměřickým biskupem. Císař Karel VI. jej však zároveň pověřoval různými úkoly diplomatického charakteru v Porýní, kde Königsegg velmi často pobýval a kde také zemřel.

Ve stejný den, kdy vzpomene na páté výročí úmrtí biskupa Josefa Koukla, tedy 22. května, uplyne rovněž 105 let ode dne, kdy v katedrále sv. Víta v Praze přijal z rukou pražského arcibiskupa Lva kardinála Skrbenského z Hříště biskupské svěcení Josef Gross. O několik dnů později (5. června) proběhla i jeho slavnostní instalace v Litoměřicích. Grossův více než 20 let trvající episkopát negativně poznamenaly různé politické zvraty, přesto se však i v této době úspěšně rozvíjely mnohé z diecézních institucí, např. bohoslovské gymnázium, jehož tehdy postavenou „novou“ budovu dodnes zdobí biskupův znak.

Přestože většina kostelů v litoměřické diecézi má své kořeny již ve středověku a jejich vnější podoba je zásadně ovlivněna barokním slohem, existují i u nás modernější chrámové stavby. Jednou z nich je i kostel sv. Bonifáce v liberecké čtvrti Dolní Hanychov, jehož základní kámen byl položen 24. května 1915, tedy přesně před sto lety. Idea vybudování tamního kostela, jehož architektem byl varnsdorfský stavitel Anton Möller, pocházela již z konce 19. století, potřebné prostředky se však pomocí četných sbírek a darů shromáždily takřka dvě desetiletí. Zsvěcení sv. Bonifáce je v českém prostředí poněkud netypické, jednalo se však o oblíbeného světce německých obyvatel naší diecéze a jeho zvláštním ctitelům byl i zmíněný biskup Josef Gross, který hanyčovský kostel také 14. září 1919 slavnostně vysvětil.

Martin Barus

Pamětní deska biskupa Hilleho v katedrále sv. Štěpána

Předcházející odstavce svědčí o neopominutelnosti Augustina Bartoloměje Hilleho v dějinách litoměřické diecéze. Přesto stojí v jistém stínu na jedné straně barokních biskupů, zejména Emanuela Arnošta z Valdštejna, a na straně druhé výrazných osobností 20. století, jakými byli Anton Alois Weber či Štěpán Trochta. Dodnes na něj v podstatě upomíná pouze pojmenování jednoho z kanonikátů (hilleánského) litoměřické kapituly, který založil až roku 1902 biskup Schöbel z úcty ke svému předchůdci. 150. výročí úmrtí je jistě vhodnou příležitostí ke vzpomínce na tohoto biskupa, který sice působil již v předminulém století, ale jehož odkaz a zakladatelské dílo je stále živé.

Mgr. Martin Barus, archivář Biskupství litoměřického
Foto: archiv biskupství

Augustin Bartoloměj Hille se stal vůbec prvním fotografovaným litoměřickým biskupem. Snímek pochází z roku 1865 a zachycuje tak biskupa poměrně krátce před jeho úmrtím.

skamně klečely svátosti sv. biřmování žádoucí hraběnky. Po skončení mše sv. řekl nejdůstojnější pan biskup v německém jazyku o sedmi darech Ducha svatého, který skrze vzládnutí rukou biskupských vstupuje do srdcí těch, jenž tuto svátost hodně přijímají; načež následovalo konání církevních obřadů a udělení svátosti biřmování. Kmotry byly ze stavu rolnického, a sice: Anna Zemanová, manželka Václava Zemana sedláka v Slatině; Kateřina Králová, manželka Václava Krále, sedláka v Chotěšově; Marie Zemanová, manželka Josefa Zemana, chalupníka v Radovesicích, z nichž každá napotom modlitební knížkou a hedvábnou oděvní látkou obdařeny byly. Po skončených obřadech odebral se nejdůstojnější pán biskup do zámku k hraběcí tabuli a odpoledne téhož dne zpátky do Litoměřic. Slavnost tato zůstane dlouho v nábožné památce osadníků zdejších.“

Závěr života

Především vzhledem k věku se od konce 50. let 19. století činnost biskupa Hilleho poněkud omezovala. Přesto ještě v roce 1860 aktivně vystoupil na pražské provinční synodě (shromáždění biskupů, prelátů, vikářů a dalších významných představitelů české církevní provincie), která byla svolána po více jak 250 letech. V roce 1863 se mu pak podařilo uskutečnit obdobnou synodu v rámci litoměřické diecéze. To však již byl nemocen a např. při vizitacích či různých vyhrazených liturgických úkonech jej často zastupoval pražský světící biskup Petr Krejčí, rodák z Březiny u Mnichova Hradiště a dlouholetý diecézní kněz.

Augustin Bartoloměj Hille zemřel v Litoměřicích 26. dubna 1865, tedy před 150 lety, ve věku nedožitých 79 let. Slavnostní pohřeb, jehož obřady vedl zmíněný biskup Krejčí, se konal 2. května za účasti značného množství věřících, mezi nimiž bylo více než 120 kněží. Rakev s tělesnými pozůstatky zemřelého byla uložena do biskupské hrobky na litoměřickém hřbitově, která byla přestavěna právě z Hilleova popudu. Byl ostatně teprve druhým biskupem, po Ferdinandu Kindermannovi, který zde byl pohřben. Své srdce nechal po vzoru svého předchůdce biskupa Mildeho uložit ve stříbrné schráně do jednoho z pilířů katedrály, aby tak byl v hlavním chrámu své diecéze stále přítomen, na což dodnes upomíná pamětní tabule.

vždy čas na jejich problémy a stížnosti. Jednalo se zřejmě o oboustranně vřelý vztah, o čemž svědčí zejména veřejná reakce drtivě většiny diecézních kněží, kteří se svého biskupa zastali proti urážlivému pamfletu sepsanému v bouřlivém roce 1848. Dalším výmluvným dokladem tohoto vztahu jsou i četná, mnohdy skutečně výstavná blahopřání, která kněží Hillemu zaslali u příležitosti jeho různých výročí. O kněžstvo se snažil pečovat i po organizační stránce, v diecézi zavedl např. pravidelná duchovní cvičení pro duchovenstvo či tzv. vikariátní konference, obvykle s pastoračním programem.

Biřmování

Vzhledem k tomu, že zvláště v prvních 20 letech svého episkopátu konal časté vizitace po farnostech, byl biskup Hille oblíbený a známý i mezi tehdejšími věřícími. Dokladem toho je i prepis následujícího záznamu z farní kroniky Libochovic z poněkud netradičního biřmování, které se v tomto městě odehrálo v říjnu 1847 (stylizace i dobově specifické výrazy byly ponechány v původní podobě): „Byl totiž nejdůstojnější pán biskup náš litoměřický Augustin Bartoloměj Hille od milostivé a velmi nábožné hraběnky Gabriely z Dietrichsteina [manželky majitele libochovického panství – pozn. autora] požádán, by Jejím čterem dcerám jmenovitě: Teresii, Alexandrine, Gabriele a Chlotilde, jakož i kněžně Anně ze Švarcenberka v zdejším chrámu Páně svátost sv. biřmování udělil; k čemuž tento vrchní pastýř milerád svolil; a den 19. října k vykonání tohoto arcipastýřského církevního obřadu ustanovil. Na den 18. října ke 4té hodině odpolední byl příchod Jeho oznámen. Po malé zastávce v Širovicích [Šiřejovice – pozn. autora] – kdežto nově vystavený chrám Páně navštívil, přijel náš milovaný vrchní pastýř, doprovázen důstojnými pány Václavem Karou děkanem kapitoly litoměřické; Janem Reimanem, konsistorským protokolistou a Františkem Švarcem svým ceremonářem, okolo 4té hodiny odpolední do Chotěšova, kdež jej Pán František Turinský, patronátní komisar s ostatními ouředníky, velebný pán Karel Zima [kaplan v Libochovicích – pozn. autora] s školní mládeží, jakož i 12 na koních jedoucích rychtářů očekávali, aby Jej do města doprovodili. I zde navštívil chrám Páně, načež se do Libochovic odebral, kdež od velebného duchovenstva z okolí našeho, školní mládeže jakož i nesčítelného zástupu lidstva slavně uvítán byl. I milovaný

Biskup Hille je pohřben v biskupské hrobce na litoměřickém hřbitově, jeho srdce bylo uloženo v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Probošt katedrální kapituly, prelát Jiří Hladík O.Cr. uctil jeho památku při mši svaté, kterou sloužil o Neděli Dobrého Pastýře 26. května 2015, v den 150. výročí biskupova úmrtí.

náš pán děkan [Ignác Michel – pozn. autora], který pro svou churavost již dvě leta ni práh své fary nepřestoupil, uvítal svého veledůstojného hosta, a spisovatel těchto řádků [libochovický kaplan Antonín Černý – pozn. autora] spatřil při té příležitosti po nejrprv prsa tohoto zasloužilého, ale při svých velkých zásluhách velmi skromného starce ozdobená stříbrným křížem pro piis meritis [Duchovní záslužný kříž – pozn. autora]. Mnohý z jeho nejbližšího okolí nevěděl o tom vyznamenání, kterým v roce 1813 co děkan v Komotově [Chomutov – pozn. autora] od císaře Františka I. pro své laskavé a [s] mnohou peněžitou obětí spojené opatrování nemocných a v bitvě raněných vojnůu počten byl. Chrám Páně byl při té příležitosti vnitř i zevnitř ratolestmi a květinami skvostně ozdoben, a při prvním do něho vkročení zaznělo při hřmotné střelbě slavné slovo Žalmisty Ecce Sacerdos magnus [Hle, veliký kněz – pozn. autora]. Po vykonané pobožnosti odebral se nejdůstojnější pán biskup do farního příbytku. Druhého dne počala se v 8mé hodině ranní nadřečená slavnost tichou mší svatou. Chrám Páně byl nesčítelným množstvím lidu přeplněn, u zábradlí klečelo oněch 12 nově ošacených dítek, za nimiž v červeném suknu potažené

Krátké zprávy z diecéze

Děti z Teplic se vydaly „po stopách Štěpána Trochty“

V sobotu 14. března se teplické sídliště Trnovany stalo dějištěm sportovního odpoledne pro děti a mládež s názvem „Po stopách Štěpána Trochty“. Účastníci se utkali ve vybraných disciplínách a ověřili si nejen svoji fyzickou kondici, ale také vlastní um a dovednosti. Odpoledního programu v Salesiánském středisku Štěpána Trochty na Luně se zúčastnilo několik desítek dětí včetně několika rodičů.

Stanoviště s kufrem připomnělo počátky Trochtovy práce s mládeží. Děti si z kufry vybíraly pomůcky pro krátká pantomimická vystoupení.

„Chtěli jsme zábavnou formou připomenout život významné osoby naší nedávné historie. Teplické salesiánské středisko je hrdé na to, že v jeho názvu je jméno Štěpána Trochty, který působil také v regionu severozápadních Čech. V letech 1947–1974 byl litoměřickým biskupem a Teplice patřily a stále patří do litoměřické diecéze,“ uvedla ředitelka střediska Vendulka Drobná. Jednotlivé disciplíny ilustrovaly významné okamžiky ze života Štěpána Trochty, který se narodil v roce 1905. Letos si tedy připomínáme 110. výročí jeho narození. Děti během dvou hodin prošly celkem osm sportovních stanovišť, za které si odnesly sladké odměny.

„Cílem našeho střediska je vychovat z mládeže poctivé občany a dobré lidi. Mládež je naše budoucnost a je naší povinností jí vhodnou formou připomínat naši minulost, aby se historické chyby neopakovaly,“ podotkla ředitelka střediska Drobná.

Na přípravě programu se podíleli pracovníci teplického Salesiánského střediska Štěpána Trochty spolu s občanským sdružením SADBA. Tato pražská organizace školí a vysílá dobrovolníky, kteří po dobu jednoho roku pracují v zařízeních pro děti a mládež v Africe, Indii, Mexiku či dalších zemích světa. „Práce v těchto zemích je náročná a dobrovolníci se na ni připravují několik měsíců,“ objasňuje dobrovolnický program jeho koordinátor, Jaroslav Vracovský. „V rámci přípravy musí vždy připravit i praktický program pro děti. V Teplicích jsme byli již několikrát a za spolupráci s tamějším střediskem jsme velmi rádi.“

SADBA stojí také za rozvojovými projekty Adopce nablízko a Darujme vzdělání. Projekt Adopce nablízko je založen na školení a vysílání dobrovolníků do mnoha zemí světa, kde pomáhají chudým a znevýhodněným dětem. Projekt Darujme vzdělání umožňuje zakoupení dárkových poukazů, které pomáhají odstraňovat konkrétní bariéry vzdělávání v rozvojových zemích, kde dobrovolníci SADBY působí. Více informací o projektech Adopce nablízko, Darujme vzdělání a občanském sdružení SADBA naleznete na stránkách www.adopce-nablízko.cz, www.darujmevzdelani.cz a www.sadba.org.

Ježíšův příběh ožil v teplické Fontáně

Na Velký pátek ožily Teplice velikonočními soutěžemi, které v obchodním centru Fontána připravila teplická Římskokatolická farnost ve spolupráci se Salesiánským střediskem Štěpána Trochty.

„Celé Velikonoce jsou spojeny s osobou Ježíše Krista, jehož ukřižování a zmrtvýchvstání jsou ústředními body velikonočních svátků. Ježíš je historická osobnost a považujeme za důležité seznámit s ním teplickou veřejnost i mimo naše kostely. Velikonoce jsou totiž největším křesťanským svátkem celého roku,“ uvedl ke konání akce teplický farář Jan Blaha.

Ve třetím patře teplického obchodního centra Fontána bylo pro děti připraveno několik stanovišť, na kterých se dozvěděly více o osobě a životě Ježíše. „Jednotlivé úkoly připomněly důležité části jeho živo-

ta od narození v Betlémě až po jeho smrt a tajemné vzkříšení, ve které věří křesťané,“ popsala soutěžní stanoviště ředitelka salesiánského střediska Vendulka Drobná.

Hlavní postava netradiční křížové cesty vyjela mezi děti na eskalátoru.

Do soutěží se zapojilo několik desítek dětí se svými rodiči. Nebylo možné je přehlédnout. Odcházely s úsměvem na rtech, lízátkem v ruce a vlastnoručně vyrobenou velikonoční plackou na bundě.

Děti se mohou již teď těšit na další akci salesiánského střediska. U příležitosti zahájení lázeňské sezony pro ně připravuje v sobotu 30. května v Zámecké zahradě lanové aktivity.

Rostislav Kadlec,
Salesiánské středisko
Štěpána Trochty Teplice
Foto: Salesiánské středisko Teplice

50. diecézní setkání mládeže

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ Právě tato věta z Pisma byla mottem již 50. diecézního setkání mládeže, které proběhlo ve dnech 27. a 28. března v Litoměřicích. Přípravy programu se zhostili mladí animátoři a odvedli kus opravdu dobré práce.

Mladí z celé diecéze (ale i odjinud) se začali sjíždět již kolem sedmnácté hodiny do Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích a samotný program začal v osmácti hodin krásnou mší svatou, kterou celebrou sám otec Mirek Šimáček, zakladatel diecézních setkání mládeže u nás. Po mši následovala postní večeře a hra, jejímž jediným úkolem bylo být kreativní. Velmi mě

bavilo pozorovat, jak mladí dokáží být originální a odvážní – nebáli se totiž opravdu ničeho.

Kolem 21. hodiny jsme vyrazili do nočních Litoměřic, směr Radobýl, na křížovou cestu. Jednotlivá zastavení byla velmi nápaditá, četly se totiž dopisy lidí ze zemí, kde vládou nepokoje. I přes velikou zimu, která nás celou dobu provázela, jsme tuto křížovou cestu hezky prožili a pro mnohé z nás to byl obrovský duchovní zážitek.

V sobotu začal program o půl desáté v promítacím sále litoměřického kina Máj. Na úvod se pouštěly sestřihy z předešlých setkání. Poté přišel na řadu Dejv, tedy krátký film „Jmenuju se Dejv“, ve kterém hlavní hrdina řešil každodenní, avšak překerní situace, které se občas přihodí každému z nás. V jednu chvíli jsme dokonce my diváci mohli prostřednictvím SMSek ovlivňovat další děj! V okamžiku, kdy si Dejv už vůbec nevěděl rady, pozvali moderátoři na pódium některého ze zúčastněných kněží. Ti dokázali vždy nabídnout vhodné řešení.

Sál se v průběhu dopoledne stále více naplňoval příjždějícími lidmi z různých koutů diecéze. Trojice moderátorů – Mája Barkmanová, Kristián Přenosil a Lída Smolková,

Dejv - David Fořt

nás programem provázela naprosto profesionálně a všechny „nástrahy pódia“ zvládla s přehledem.

Po dvanácté hodině byli účastníci rozděleni na dvě skupiny. Abychom se všichni nemačkali na obědě, šla se druhá skupina podívat do rezidence otce biskupa (což se ukázalo jako dobrý nápad, protože nás tam bylo opravdu požehnaně). Chvíli jsme čekali před vchodem a potom nás přišel biskup Jan osobně přivítat

a provedl nás svým barokním palácem. Přestože jsme prohlídkou strávili něco málo přes hodinu, zůstalo ještě hodně místností neprohlédnutých. (Aspoň bude na co koukat příště.) Zařízené to je opravdu pěkně a já bych se za takové bydlení také nezlobil...

U oběda jsem prohodil pár slov s některými animátory, se kterými jsem se setkal už dříve. Jeden z nich mě skromně ujistil, že „tohle je fakt nejlepší diecézko ze všech...“ Potom jsme dojedli svoje řízky a na to jsme si dali makové koláče, což mě moc potěšilo :-).

Kázání otce Mirka Šimáčka

Poté se někteří z nás šli podívat na hřbitov k uctění památky litoměřických biskupů a ke společné modlitbě za diecézi. Spolu s ostatními tu je pohřben i známý kardinál Štěpán Trochta.

Setkání jsme zakončili mší svatou ve zdejší katedrále sv. Štěpána, ale já musel odejít ještě před koncem, protože nám jel vlak zpět do České Lípy. S Jablonečáky jsme měli společnou cestu a rozhodně jsme se ve vlaku nenudili. Bylo milé seznámit se s tolika úžasnými lidmi.

Na závěr jen dodám, že toto setkání bylo moje premiérové, ale nebál bych se souhlasit s předchozím tvrzením, že patřilo k těm nejlepším!

Prokop Bret, gymnazista, Česká Lípa
Foto: Jenda Hudáč

Moderátoři

Animátoři

Poděkování otci biskupu Janu Baxantovi

Vzpomínka IX. První Vánoce

Dle liturgických předpisů jsem na Štědrý den sundal adventní věnec a začal s vánoční výzdobou. Pobíhal jsem po kostele, rovnal smrčky a věšel na ně voskové zvonečky a metalové třásně. Nebyly to stromečky, byly to opravdové stromy. Hajný Denemark z regionu nešetřil. Káceli jsme nádherné smrčky, které by zanedlouho vrůstaly do vysokého napětí. Odborně se jim říkalo bydla. Potom honem všechno vysát, po obědě přišlo pár dětí postavit betlém a já jim měl říci něco o Ježíškovi. Ani návštěva za nemocnými mě neminula. To jsem ale neměl dělat. Všude káva, vánočky a cukroví. Bylo dvacet hodin, bez večere, ale s přelazeným žaludkem a pálící žahou jsem se oholil, ustrojil do svátečního a rozsvítil jsem si také svůj stromeček, pod něj postavil líbezný vystřihovaný betlém od paní Kvěchové. Pomodlil se nešpory za příbuzné a zazpíval několik koled, které jsme doma zpívali.

Není divu, že jsem u rozpálených kachlíků zavíral oči. Raději jsem se ustrojil a odjel s panem varhaníkem do Milovic. Kostelník byl vzorný. Vše zářilo a vonělo čistotou. Malý Jožka odtroubil v devět hodin dvanáct, varhany se rozezvučely a kostelem zahřmělo „Veselé vánoční hody“. To už jsem na domov zapomněl. Bylo mi moc dobře v plném kostele, ve kterém se nesla vůně stromečků a kadidla, ale také známý evergreen „Tiše a ochotně purpura na okně voní, stále voní...“. Byl jsem zděšen, co by tomu řekli naši liturgové. „Pane R, co jste to hráli a zpívali?“ „No přece vánoční koledy, jak jsme se domluvili. A také dvě vločky. Vám se nelíbily?“ Mlčel jsem, abych nenarušil vánoční atmosféru.

V Kostomlatech to bylo horší. Půlnoc a opilci udělali své. Nemlčel jsem: „Tam, kam jste naverbováni, kam vám politická moc přikáže, tam stojíte a mlčíte jako berani. Sem vás nikdo netahal, ani neverboval, ani vám existenčně nikdo nevyhrožoval. Sem jste přišli sami. Styďte se, jste zbabělci!“

Ne, to nebylo hezké vánoční přání. A od duchovního otce obzvlášť ne. Bohoslužba proběhla v naprostém pokoji a klidu a také dalších sedmnáct let. Zajímavé, že ani z StB mi nic nevyčítali, i když jsem měl pořád na tapetě, že vedu štvavé a pobuřující řeči proti socialistickému zřízení a vedu rovněž nemístné narážky. Přesto se i o těchto Vánocích v lidských srdcích narodil Kristus Pán, a to zůstalo po celá léta, kdy jsem byl v Kostomlatech. Byla milostiplná a požehnaná.

WV

(další ze vzpomínek jednoho z kněží naší diecéze)

Ohlédnutí za Taizé

Na přelomu loňského a letošního roku se v Praze konalo evropské setkání mladých křesťanů, organizované bratry z ekumenického křesťanského společenství v Taizé. Zapojila i naše farnost, v rodinách jsme ubytovali 46 poutníků.

Naši hosté věnovali vždy dopoledne společně modlitbě v kapli Diecézního domu kardinála Trochty, poté sdílení víry ve skupinkách – rozjímání o úryvku z Písma a rozhovor o tom, co je při rozjímání napadlo, co sami v té souvislosti zažili, co je překvapilo atd. V poledne odjeli hosté autobusem do Prahy na odpolední workshopy v centru Prahy a na společnou večerní modlitbu v Letňanech. Do Litoměřic se vraceli kolem dvaadvacáté hodiny. Na Silvestra měli ještě další program – do půlnoci společnou modlitbu a poté „festival národů“, což byla zábavná část programu, při které účastníci z jednotlivých národů připravili program pro ostatní – např. Němky rozesmály všechny ostatní, když po nich chtěly, aby opakovali jazykolam (něco jako naše strč prst skrz krk), Maďaři učili ostatní tancovat čardáš, někdo udělal z ostatních tři hady a nechal je beznadějně se zamotat... prostě všichni dohromady se plní radostí bavili, zpívali, tancovali – chvílemi dost hlasitě, ale slušně a bez alkoholu. Druhý den, na Nový rok dopoledne vzali hostitelé své hosty na bohoslužbu. Většina z nich se sešla na slavnostní mši svatou v katedrále, kde jsme společně slavili eucharistii a kde otec biskup Jan na závěr pozdravil přítomné poutníky z Taizé.

Mezi poutníky byli tři kněží z Polska, kteří chtěli denně sloužit mši svatou. Po domluvě s otcem Józefem Szeligou jsme využili toho, že mezi námi organizátory byli dva, kteří znají hospicovou kapli a vyznají se v sakristii. Jeden vždy odvedl Poláky do hospice a připravil vše potřebné na mši svatou. Polští kněží mohli sloužit mši svatou v teple a nebylo třeba jim zvlášť otvírat některý z kostelů.

Myslím, že celé setkání proběhlo velmi dobře. Kritické okamžiky jsme řešili improvizací a láskou, modlitbou, prosbou o Boží pomoc.

Setkání bylo poutí důvěry – mělo v mladých lidech prohloubit křesťanskou naději a důvěru v našeho Pána Ježíše Krista. Dalším cílem setkání bylo stmelit křesťanská společenství v místech ubytování a poskytnout hostitelům příležitost k setkání, přijmout v osobách mladých křesťanů samotného Ježíše. Myslím, že se to podařilo – na organizaci se podíleli členové čtyř litoměřických křesťanských církví.

Hostitelé se mladým poutníkům věnovali s velkou láskou. Naši hosté odjízďeli domů nadšení z celého Taizé setkání. Moc chválili Litoměřice i zdejší krajinu a hlavně hostitele. Žádali mne, abych vyřídila jejich velké poděkování všem, kteří se podíleli na jejich ubytování a na přípravě litoměřické části programu. Odjízďeli domů bohatší o velký zážitek láskyplného přijetí v křesťanském společenství. Pro mne bylo velmi příjemné a povzbuzující žít několik dní mezi mladými lidmi, kteří se vydali do cizí země, riskovali nepohodlí a různé potíže – a to vše proto, že milují Boha. Celá akce pro mne sice znamenala určité omezení a práci navíc, ale stálo to za to. Mohu říci i za ostatní hostitele a organizátory, že setkání s našimi hosty nám přineslo velké povzbuzení a naději do budoucna.

Margit Veselská, Litoměřice

Mše svatá v Novosedlicích

V neděli 15. února jsem se zúčastnil mše, která se konala v kostele svatého Valentina v Novosedlicích. Nejsem častým návštěvníkem mši a kostely navštěvuji především pro jejich klid, vznešenost a krásu architektury. Neopírám, že pokaždé cítím v kostele pokoru a pocit malosti člověka vůči okolnímu světu.

Velmi rád bych se podělil o zážitek a pocity, které jsem prožil v našem kostele toho dne. Novosedlice určitě nepatří k farnostem, které se vyznačují početností věřících. V neděli však byl kostel téměř plný. Trochu mě mrzí, že většina návštěvníků kostela nebyla místních, ale to je fakt, který je poplatný našemu geografickému umístění a historickým souvislostem. O to větší obdiv si zaslouží náš farář P. ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD., CFSsS, který dokázal přilákat lidi i z dalekého okolí. Svědčí to o jeho schopnostech a několikaleté snaze obnovit zašlou tradici první poutě v roce, která se váže právě na svátek svatého Valentina.

Náš kostel je vysvěcen svatému Valentinu a mši svatou vedl Mons. Mgr. Jan Baxant. Určitě bych všem občanům Novosedlic, a i jiným doporučil, aby se napříště této události zúčastnili. Pro mě osobně byla mše nevšedním zážitkem a duchovním prožitkem, který se dá jen těžko popsat. Slova, která byla vyřčena, evokovala v člověku jenom pozitivní emoce a význam slova „láska“ dostával jiný rozměr.

Měl jsem i tu čest a poctu setkat se s panem biskupem Baxantem i po mši na neformálním setkání na faře. A opět jsem byl mile překvapen. Setkání probíhalo v pohodové, přátelské a velmi

příjemné atmosféře. Jeho lidskost se projevila i v tom, že na setkání pozval i mou maminku, která se mše také zúčastnila, a strávil s námi velmi příjemnou půlhodinku neformálním rozhovorem u kávy.

Na tuto neděli budu dlouho a velmi rád vzpomínat, neboť se mi potvrdilo, že láska mezi bližními je v dnešní době potřeba a stačí i velmi málo k tomu, aby lidé na sebe byli milí a příjemní.

Ještě jednou tedy posílám velký dík oběma duchovním, ale i všem ostatním, kteří se na uspořádání této události v Novosedlicích podíleli. A přeji si, abychom se nejspozději za rok opět u nás setkali.

Radoslav Bartůnek, starosta Novosedlic

Děti poznávají saské Krušnohoří

V rámci projektu Oblastní charity Most „Děti poznávají saské Krušnohoří“, jehož projektovým partnerem je Domovský spolek obce Gahlenz, prožily děti z charitní rodinné asistence v posledním jarním prázdninovém týdnu krásný den na německé straně Krušných hor.

Ve městě Oederan jsme navštívili park miniatúr „Malé Krušnohoří“, kde byly předmětem obdivu různé domečky, hrady a zámky, pohyblivá nádraží, hospodářské usedlosti a mnohé další. Děti se ale dověděly i o jejich skutečné existenci a historickém i současném významu.

Následovala návštěva Vesnického muzea v obci Gahlenz, kde nás očekávala jeho vedoucí Beate Mühl a zástupkyně domovského spolku Sabine Eichhorn, které pro nás mj. připravily prohlídku muzea, jež je přehlídkou krušnohorské tradice a umožňuje nahlédnout, jak naši předkové před stoletími v horách žili, co pěstovali a jak zpracovávali skromnou horskou úrodu a dary přírody, ale i jak vypadaly školní pomůcky tehdejších dětí a jak děti musely v hospodářství pomáhat.

Následně setkání s tamní církevní obcí a jejím dětským oddílem, která připravila společně tvoření, mlsání, zpívání a povídání, znamenalo velmi pěkné společné odpoledne.

Po celý den byl přítomen i novinář z deníku Freie Presse, jemuž jsme svědčili, že se jedná již o pátý ročník této krásné a smysluplné akce, na kterou se české děti ze sociálně slabých rodin vždy velmi těší, je pro ně motivační a mají ji za odměnu.

Závěrem byly děti, k jejich velké radosti, obdarovány pěknými dárky, a v tamním kostele jsme za vše podě-

kovali a společně se modlili za přátelství mezi národy a za mír ve světě.

Projekt je finančně podpořen Česko-německým fondem budoucnosti. Přeshraniční kontakty a přátelství práci mostecké Charity obohacují, od partnerů z Lidové solidarity Freiberg jsme v těchto dnech např. obdrželi darem kancelářskou techniku, která bude využita ke zkvalitnění vybavení nízkoprahových center.

Brigita Janovská, Oblastní charita Most

Vzpomínka na kněze Bohuslava Bártka

Proč si zesnulý otec Bohuslav vybral za své působení litoměřickou diecézi? Podle jeho slov, jako syn svatého Františka – několik let byl členem kapucinského řádu, chtěl odejít na misi, ale protože neovládal cizí jazyky, zvolil misijní působení v zemi, kde se domluví.

Do diecéze jej přijímal otec biskup Josef Koukl. Ten mu také udělil jáhenské svěcení v litoměřické katedrále sv. Štěpána a kněžské svěcení v poutním kostele Panny Marie v Zašově, která se nachází v sousedství jeho rodné farnosti Veselá i rodné obce Velká Lhota. Zde u Panny Marie slavil také primiční mši svatou. Nemohl zapřít, že je Moravák, a také se netajil, že pochází z Valašska, ale varoval se toho, aby svým farníkům vnucoval moravské projevy zbožnosti. Jako jáhen působil v Chomutově a Mostě. V Mostě také převzal duchovní správu již jako kněz. Zde byly jeho největší zkušenosti setkání s těmi, kdo si uchovali víru, a pak s těmi, kdo víru objevili a chtěli žít podle evangelia. Po zdravotních potížích byl přeložen do Benešova nad Ploučnicí. Opět setkání s lidmi, péče o kostely. Asi největší radost měl z nově postavené kaple v Markvarticích, která byla na jeho popud zasvěcena sv. Zdislavě. Podařilo se zde také umístit její relikvie. Jednou si posteskl: „Tak jsem zavřel jeden

kostel. Po tři neděle nepřišel nikdo na mši, odnesl jsem Nejsvětější svátost a jiné cennosti a kostel zamknul.“ Posledním místem jeho působení se stalo město Mšeno. Co musel udělat jako první, bylo zútlunat faru s pomocí mnoha dobrodinců. Následovaly postupné opravy všech kostelů, nakolik to dovozovaly finance. Kostelník v Katusicích jako by oživil příběh ze života svatého Františka – oprav můj dům. A opravdu, dnes je k nepoznání a také život věřících jako by povstal z trosek. To byla další stránka jeho kněžského působení – služba u oltáře a ve zpovědnici. Vratte se do domu Otcova. Otec Bohuslav byl znám tím, že měl rád pořádek. Pořádek doma, na faře i v duších svých farníků. Proto neustále připomínal posvěcení života. K této činnosti čerpal sílu v úctě ke svatým, měl velkou sbírku ostatků svatých a nepřestával je vzývat o pomoc a přimluvu. Velmi ctil Panu Marii zvláště ve ztvárnění Piety a svatohostýnské Madony. Aby jí byl vždy na blízku, měl v každé místnosti několik zpodobnění Matky Boží. Svým životem ukazoval, že její přimluva je skutečná. Protože měl rád církve, často rozjímal před zmučenou tváří Ježíšovou.

Byl světec? To jistě ne! Ale uměl se radovat s radujícími a plakat s plačícími. Měl své chyby a nedostatky, ale také dovedl říci, že s nimi bojuje. Když jsme spolu mluvili o svých těžkostech, tak mi řekl: „Až budeš kázat nad mou rakví, tak jim řekni, že jsem byl introvert, ale zaměstnání v obchodě mě naučilo všimnout si každého. Řekni jim, že i když jsem se vším nemohl souhlasit, že jsem je měl rád.“

P. Miroslav Hřib, farář v Nezamyslicích na Hané

Zaplněný kostel sv. Martina ve Mšeně u Mělníka se v pondělí 16. února rozloučil se zemřelým farářem Bohuslavem Bártkem. Zemřel v sobotu 7. února v nedožitých 55 letech.

Dům Samaritán spadající pod Oblastní charitu Ústí nad Labem je komplexem tří sociálních služeb zabývajících se osobami bez domova a zároveň naprosto ojedinělým zařízením podobného typu v Ústí a přilehlém okolí. Patří sem azylový dům, noclehárna a nízkoprahové denní centrum. Hlavním cílem těchto služeb je vytvořit důstojný a dostupný prostor pro muže a ženy ve věku od 18 let, kteří se z různých důvodů ocitli v těžké životní situaci a bez střechy nad hlavou. Těmto lidem Dům Samaritán nabízí přechodné ubytování, podmínky a prostor pro osobní hygienu, stravu nebo prostor pro přípravu stravy, ošacení a především sociální poradenství. Prostřednictvím těchto služeb se snaží o návrat sociálně handicapovaných lidí či lidí ocitajících se v aktuálních životních krizích do běžného života. Zároveň se zde snaží pracovat na prevenci, která je podle slov vedoucí tohoto zařízení Bc. Venduly Křištofové nezbytná.

Pracujete s lidmi bez domova, dalo by se říct, že řešíte stále dokola stejné problémy?

Lidé, kteří se na nás obracují, sice mají společné to, že nemají střechu nad hlavou, setkáváme se ale s lidmi různého typu, což vždy vyžaduje individuální přístup, a především velké zkušenosti a profesní dovednosti našich pracovníků. V roce 2014 vzrostl počet mladistvých a drogově závislých lidí, kteří se na nás obraceli

s žádostí o pomoc, a náročná je také práce se zdravotně handicapovanými uživateli nebo seniory, kterým není naše zařízení přizpůsobené. Přesto však mohu s klidným svědomím říci, že jsme žádného ze zájemců o naše služby, pokud byl alespoň trochu motivovaný k řešení své životní situace, neodmítli.

Chystáte se služby nějak rozšiřovat?

K určitému rozšíření došlo již v minulém roce, kdy jsme v našem nízkoprahovém denním centru nabídli kromě ambulantní i formu terénní práce.

Někdo by mohl namítnout, že je tato forma práce násilná. Ten, kdo pomoc chce, sám si řekne?

To si nemyslím. Nikomu naši pomoc nevnučíme, pouze nabízíme. Ne vždy mohou lidé o naší nabídce vědět nebo službu nemohou z důvodu zdravotního stavu navštívit osobně. Často se za svůj život stydí a neodvážejí se přijít, případně se obávají, že je budeme k něčemu nutit. Lecterý klient také vidí svou situaci jako bezvýchodnou, samotného ho nenapadá žádné řešení, které by mu mohlo pomoci. Právě kvůli těmto lidem vyjíždějí naši sociální pracovníci každý týden do terénu. Hlavním cílem je navázání kontaktu a získání důvěry. Poté pracovník nabídne

možnost využívat terénní formu služby, v případě zájmu pak můžeme nabídnout pobytové zařízení. Další činností terénní formy služby je také mapování lokalit, kde se osoby bez přístřeší zdržují a přespávají, a úzká spolupráce s Městskou policií v Ústí nad Labem. Služba tak přispívá k řešení problematiky bezdomovectví v celém městě a přilehlém okolí.

Můžete uvést konkrétní příklady práce s lidmi bez domova?

Mimo naše základní služby se zaměřujeme také na volnočasové aktivity, a to jak pro lidi v našem pobytovém zařízení, tak mimo něj. I zde se snažíme zachovávat individuální přístup, proto často pořádáme akce pro menší skupiny. Považujeme je za velice důležité, protože kromě vyplnění volného času poskytují také dočasné přístřeší a začlenění těchto lidí do společnosti. Mají ale také charakter výrazné psychologické pomoci pro lidi s duševním onemocněním nebo pro lidi ve špatném psychologickém stavu, což není v naší profesi ojedinělé. Mohu jmenovat například turnaj ve stolních hrách, filmové odpoledne, velikonoční tvořivou dílnu, vítání léta s opékáním buřtů, venčení psů z útulku, den dobra, což byla vánoční akce ve spolupráci s Gymnáziem Jateční, vánoční či silvestrovské posezení.

Jsou prostory, ve kterých poskytujete službu, dostačující?

V průběhu minulého roku prošel Dům Samaritán částečnou rekonstrukcí, během níž byla obnovena kuchyňka v ubytovací části pro ženy, za což děkujeme především Tříkrálové sbírce. Opraven a nově vymalován byl i suterén Domu Samaritán a kuchyňka na jedné z ubytovacích částí pro muže. Pro celý dům pak byly pořízeny nové vnitřní boxy sloužící ke třídění odpadu a nový je i sporák s elektrickou troubou. Nemůžeme si tedy na podmínky stěžovat.

Všichni plujeme na jedné lodi, jen každý máme jiný příběh... (příběh uživatele Azylového domu Samaritán)

... co mě dovedlo k vám na azylový dům? Tak nad touto otázkou jsem se nemusel dlouho zamýšlet, neboť se nad svým životem zamýšlím něco přes devět a půl roku, přesněji devět let a sedm měsíců. Svůj život mám tedy zmapovaný velice dobře, a kdybych tady měl označit nějaký zlom či prvek a trochu rozvést, tak jen ve stručnosti. Za takový prvek se dá zcela jistě označit „život na druhé koleji“ či špatné rozhodnutí, špatné pochopení souvislostí, zaujmutí špatného postoje, alkoholismus, drogy, špatní lidé, které jsem jako magnet přitahoval, též žijící na oné „druhé koleji“. Nic dobrého od nich nevzešlo a nevězde, neucta až nenávisť k mé osobě a v poslední řadě kriminál, kde se tyto prvky opět setkávají v jednotlivých lidských osudech pod jedním zámekem. Čili hned na začátku mohu říci, že nejsem žádná chudinka, znám mnohem horší životní „cesty“, nežli je ta moje.

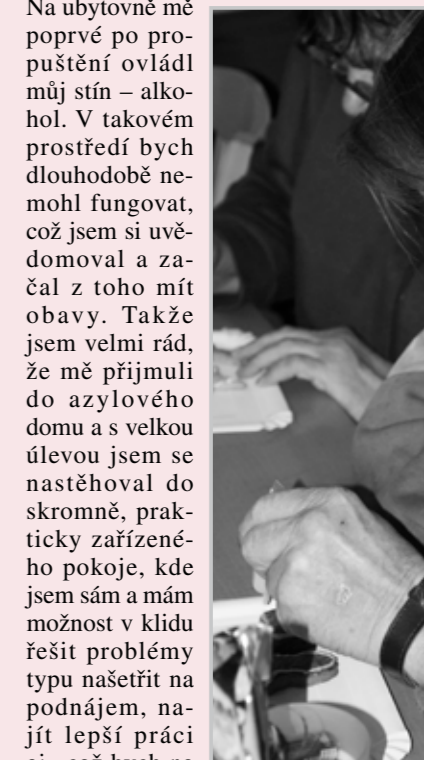
Život na druhé koleji vystihuje můj dosavadní život. Život, který je mimo zažitý rámeček. Mimo tzv. hlavní proud, za který považují rodinný život, být někým vychován, být někým vedený tím snad správným směrem, mít nějaký koníček, opravdové přátele, důvěřovat, něco umět, něco znát, umět žít v rodinném prostředí. V takovém prostředí jsou povětšinou babičky, dědové, trochu přísný otec a milující matka, která na své dítě myslí, stará se o něj, na vše dohlíží, podporuje a dodává odvahy. Něco podobného jsem zažil do svých šesti let. Děda s babičkou zemřeli v jednom roce, matku jsme pochovali rok poté. Zbyl jen táta, začal pít a nutno dodat, že už jsem ho snad nikdy nezažil jinak než opilého. Naposled jsem ho viděl při mém soudním líčení, nemluvil o mně dobře a po šesti letech ve vězení mi bratr napsal, že zemřel. Tak jsem v šesti letech byl nucen vyrůst a na všechny ty nové věci, které jsem zažíval ať v dětství, v dospívání, v pubertě jsem musel řešit hlavně sám v sobě. Je až k nevíře, jak kdysi špatně pochopené souvislosti mě vedly k zaujmutí špatného postoje, kterého jsem se dlouhá léta nevědomky držel a v mnoha věcech se stále držím dodnes. Pro radu či vysvětlení doma prostor nebyl, nikoho to nezajímalo. Otec byl věčně opilý, má nová máma byla to samé – alkoholička a ještě otec běžně podváděla (to nebylo žádné tajemství široko daleko). V průběhu let jsem ji několikrát přistihl ať už ve sklepě, či za hospodou, když mě otec

poslal pro ni. Ve vztahu k ženám mě strašně ovlivnila, její charakter, názory na chlapa a na sex, její pořádkumilovnost a starost o „rodinný krb“. Byla ten nejhorší vzor. Neměla ráda sebe a to přenášela na své nejbližší včetně mě, věčně mě srážela, urážela, byl jsem pro ni parchant. Škola mě přestala zajímat, poté jsem poznal třídní šikanu, což bylo v době po smrti mé matky. Nějaký čas byl můj zevnějšek zanedbaný, chodil jsem ve špinavých věcech, nějaký čas trvalo, než jsem se naučil domácím pracím včetně vaření. V té době mi dávali spolužáci najevo, jak mě vnímají, tak jsem zaujal špatný postoj ke škole a k učení a začal si zvykat na život mezi outsidersy. Škola se pro mě stala trpěným zlem, o hodinách jsem nedával pozor a trnul hrůzou při představení, co zase bude doma (hádky, alkohol, výčitky, křik, agrese, zásah policie nebo sousedů, to bylo běžné). Tenkrát jsem rodinné poměry snášel špatně. Snad touha dokázat si, že nejsem takový outsider, mě dopomohla k tomu, že jsem se v páté šesté třídě začal učit. Všimla si toho i učitelka, která mě při vysvědčení pochválila, přičemž mi celá třída tleskala. Jak trapné, pomyslel jsem si... Před pár lety mě šikanují a teď mi tleskají. Toto uvědomění, že si doma nikdo ani nevšiml, mě přimělo vrátit se zpět na druhou kolej. Pro mě bylo milejší, když ode mě nikdo nic neočekával.

Někdy mezi dvanáctým třináctým rokem jsem začal pít pivo a navštěvovat hospodu už jako host. V té době jsem začal budovat nevědomky základy mého alkoholismu, který se dnes za mnou plouží jak můj stín a vlastně je mou součástí dodnes. Vliv mého otce a jeho věčně ho podvádějící a opilé manželky na mě skončil ve čtrnácti letech poté, co soud určil mého bratra coby mého pěstouna. Dále jsem poznával svět skrze dno püllitru, a nutno dodat, že dny v alkoholovém opojení ubíhaly velice rychle. Na toto období až do nástupu na základní vojenskou službu vcelku nemám žádné vzpomínky. Z faktů je mi známo, že jsem se stihl vyučit, udělat si řidičský průkaz, chodil jsem na brigády, nějaký čas jsem byl zaměstnancem, občas mi do cesty vstoupila nějaká holka, ale žádný dlouhodobý vztah. Vojna dostala svému heslu a udělala ze mě chlapa. Vypadal jsem dobře, atletická postava, samý sval, cítil jsem se lépe, byl jsem mladý – dvacet let, zdravý, samostatný, bez závazků, s chutí do práce, začalo se mi dařit. Poznával jsem nové lidi, ale přesto jsem se dostal do azylového domu.

Na vině byl můj nejlepší kamarád z dob před vojenskou službou, kterého jsem si slepě pustil k tělu. Byl jak můj brácha. On a těch pár piv, které jsem si s ním toho dne dal. To, že bral drogy, jsem věděl, věděl jsem, že má na mě špatný vliv, a věděl jsem i to, že po pár pivech jsem náchylný k čemukoliv, a stejně k tomu došlo. Tak jsme šli do feťáckého bytu a tam jsem otevřel mou další životní kapitolu, která trvala šest let. Tato kapitola měla několik podkapitol, z níž první by se mohla jmenovat ukřivdění nebo nedorozumění nebo snad šok z nepochopení názorů „čistých“ lidí na narkomany. Vždyť nic zas tak špatného nedělám, ba naopak mi to pomáhá, stihnu mnohem více věcí a ještě se cítím dobře... Druhá podkapitola by se mohla jmenovat zavržení, nebo taky ztráta. Začal jsem chřádnout, lidi se přestali zajímat, se spoustou jsem ztratil kontakt. Další, má poslední podkapitola by se mohla jmenovat křeč. Nedařilo se mi v ničem, byl jsem absolutní alkoholik a smažka. Utápl jsem se v depresích a v nenávisti k sobě samému. Příležitostní brigády a sběr, tak z toho jsem bral peníze, občas nějaký melouch, jinak levné víno, toulan a různé prášky na přilepšenou, občas pervitin s heroinem, jídlo skoro žádné. Pálil jsem mosty i u těch posledních, kteří to se mnou mysleli dobře, a ještě jsem se tomu smál, strašně jsem se neměl rád a strašně jsem si ubližoval, byl jsem pološlepený a žil jsem za městem v opuštěné chatrči. Tam si mě našla taková moje poslední záchraná brzda, kterou jsem využil. Měla hezké jméno, byla o rok mladší, hezká, vzdělaná a strašně hodná. Snažila se mě nenápadně a nenásilně směřovat pryč z toho bláta, ve kterém jsem se nacházel, a možná mezi námi něco vzniklo, ale to nevím, já byl jak v mlze a ona pro mě byla tím hlasem v mlze, ke kterému jsem se po čase rozhodl postavit zády a jít si vlastní cestou. Všechny moje pokusy o abstinenci ztroskotaly a ona byla tak hodná, tak proč bych jí měl oblbovat a lhát a slibovat? To jsem nechtěl a bylo rozhodnuto. Poté mi zbývalo jen pár měsíců do dne, který totálně změnil můj život. V afektu jsem udělal něco, o čem nejsem schopen mluvit, ať už s někým, kdo o tom něco ví, či nikoliv. Často nad tím přemýšlím, rád bych alespoň pro sebe porozuměl, ale neporozuměl jsem. Pohrdám tím 26letým klukem, nechápu, kdo mu dal právo, nebo spíš jakým právem se na všechno vykašlal. Strašně mi ten hoch ublížil, nejen mě, to snad ani nemohl myslet vážně. Bohužel ten kluk jsem byl já před necelými deseti lety.

O to je to horší. Moje budoucnost bude do značné míry záviset na tom, jak se s tím vyrovnám. Ve vězení jsem byl devět let a vcelku není co popisovat, ztráta času. Snad mě těší jen to, že jsem tím prošel v celku se vztyčenou hlavou. Po propuštění jsem využil jedné nejmenované organizace, která poskytuje poradenství a chráněné bydlení pro lidi z kriminálu, a tak jsem se dostal do Ústí nad Labem. Ve vězení mě od toho odrazovali, ale dnes vím, že jsem udělal dobře. Byl jsem jak nesvéprávný, nebyl jsem schopen si zařídit vůbec nic. Ochotně mi pomohli, bez nich bych byl zcela jistě zpět ve vězení. Bydlel jsem tam přesně čtyři měsíce. Jak už to bývá zvykem, všude tam, kde se pomáhá, se najdou tací, kteří jen danou pomoc zneužívají. Ten typ lidí, co svou lenost povyšují nad chytrost, bytostně nesnáším, a tak jsem porušil jedno z pravidel a musel odejít na ubytovnu. Ubytovna v Ústí má úplně jiný význam, než jsem byl zvyklý. Všude samí alkoholici a feťáci, byl jsem snad jediný, kdo chodil do práce. Na ubytovně mě poprvé po propuštění ovládl můj stín – alkohol. V takovém prostředí bych dlouhodobě nemohl fungovat, což jsem si uvědomoval a začal z toho mít obavy. Takže jsem velmi rád, že mě přijmou do azylového domu a s velkou úlevou jsem se nastěhoval do skromně, prakticky zařízeného pokoje, kde jsem sám a mám možnost v klidu řešit problémy typu našetřit na podnájem, najít lepší práci aj., což bych na ubytovně plně alkoholu a drog nezvládl. Tím mám šanci dostat toho, čeho jsem si ve vězení předsevzal, o čem spousta lidí ve vězení nepochybuje, že bych toho nedosáhl, a držím si palce, což mi dodává sílu.

(Pozn.: Příběh nebyl nijak upraven, pouze přepsán do elektronické verze)

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

Foto: archiv OCH Ústí nad Labem

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Papež František
Milosrdenství

Výběr z papežových zamyšlení nad Božím milosrdenstvím z promluv pronesených v prvních dvou letech jeho pontifikátu. Papež František často boří naše „zaběhané“ představy o správném životě. To jen potvrzuje, že mluví ve stejném duchu jako Ježíš a zvěstuje tutéž dobrou zprávu: Jsme přijati a milováni Bohem.
Brož., 102 str., 105 Kč

Jacques Philippe

Dotknout se Boha

Každý, kdo žije po modlitbě a začne s ní, potřebuje určité záhytné body, aby v započaté cestě vytrval a jeho modlitba byla plodná.
Brož., 224 str., 198 Kč

F. Fernández-Carvajal

Rozmluvy s Bohem (2b):

Velikonoční období

Další díl z nové ediční řady, která čtenářům poskytne další možný způsob, jak se učit obracet se k Bohu Otci s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí církve. Tato edice je určena pro každého, kdo touží každý den vstoupit do modlitby a nechat se vést úryvky z Písma svatého a duchem té které liturgické doby.
Měkká vazba, 407 str., 240 Kč

Měkká vazba, 407 str., 240 Kč

Bratr Geoffroy-Marie

Žít v Boží přítomnosti

Autor této knihy nejprve nasměrovává naši pozornost do hloubky našeho vlastního srdce. Učí nás vnímat Boží přítomnost ve vlastním nitru a na základě tohoto poznání nás pak vede k autentické odevzdanosti Bohu a jeho působení v lidské duši. Duchovní život, jehož hlavním aktérem je sám Bůh, pak již nepředstavuje vyčerpávající námahu, nýbrž radostnou zkušenost, že jsme nesení Láskou, která nezná hranic.
Brož., 111 str., 130 Kč

Brož., 111 str., 130 Kč

José Tolentino Mendonça

Ukrytý poklad

Autor upozorňuje na duchovní netečnost mnohých z nás a povzbuzuje čtenáře k vnitřnímu usebrání a k hledání pokladu, který Bůh do každého člověka ukryl.
Brož., 112 str., 145 Kč

Slawomir Sznurkowski

Ježíši, důvěřuji ti – omalovánky s vyprávěním

Anička s Honzíkem jsou opět u babičky, a tentokrát se něco dozví o životě sv. Faustiny, o jejích setkáních s Pánem Ježíšem, o jeho obraze, který dala namalovat, a o modlitbě korunky k Božím milosrdenstvím.
Brož., 16 str., 29 Kč

29.05.15 NOC KOSTELŮ

Žádná tma pro tebe není temná:

NOC

jako den svítí, temnota je jako světlo.

Ž 139,12

Zveme vás na Noc kostelů. Už v pátek 29. května

V pátek 29. května se otevrou stovky kostelů, kaplí a modliteben po celé České republice. Probíhat bude Noc kostelů. Během této akce budou na území litoměřické diecéze od večerních hodin do půlnoci zpřístupněny dvě stovky církevních objektů. K jejich návštěvě vás srdečně zveme.

Připravena je pro vás široká škála programů – komentované prohlídky, přednášky, rozhovory, hudební vystoupení, programy pro děti apod., na některých místech i návštěvy prostor, které nejsou pro veřejnost běžně přístupné – ať už jsou to varhanní kůry, krypty nebo kostelní věže. Noc kostelů ale také nabídne prostor pro ztišení a modlitbu, čtení z Bible, duchovní slovo, besedy o víře apod. Pořadatelé i kněží se můžete zeptat na vše, co vás v souvislosti s křesťanstvím zajímá. Doprovodné programy pro vás připravila jednotlivá křesťanská společenství podle svých možností. Během Noci kostelů budou církevní objekty i nabízené programy přístupné zdarma.

Poutnické pasy, pexeso, pohlednice...

Na webových stránkách Noci kostelů (www.nockostelu.cz) si můžete v předstihu zjistit, jaká místa lze navštívit, a podle jejich programu si návštěvu konkrétních objektů předem naplánovat. Stránky jsou upraveny i pro uživatele mobilních telefonů. Během Noci kostelů budete mít opět k dispozici brožury-poutnické pasy. Do nich můžete stejně jako v předchozích letech sbírat pamětní razítka. Bližší informace vám rádi poskytnou přímo pořadatelé. Děti se mohou i letos těšit na pexeso s obrázky kostelů, kaplí a modliteben nacházejících se na území naší diecéze, zapojených do Noci kostelů. Tematicky tak navazuje na pexeso vydané v předchozích dvou letech. Jak brožury-poutnické pasy, tak pexeso obdržíte zdarma. Vydali jsme také pohlednice, které si můžete odnést na památku. Na některých místech budou pro děti připraveny čokolády s logem Noci kostelů.

Soutěže

V rámci Noci kostelů jsou i letos vyhlášeny dvě soutěže – výtvarná a fotografická. Výtvarná soutěž na téma „Na křídlech andělů aneb andělé dětskýma očima“ je určena dětem do 15 let. Soutěží se ve třech věkových kategoriích: I. kategorie – děti do 6 let; II. kategorie – děti od 7 do 11 let; III. kategorie – děti od 12 do 15 let. Fotografická soutěž je určena pro návštěvníky Noci kostelů nad 16 let. Je nazvaná „Tvář kostela aneb exteriér kostela objektivem fotoaparátu“. Fotografovat se tedy mohou kostely pouze zvenčí a nejlepší snímky těchto staveb budou v příštím roce součástí pexesa Noci kostelů. Vítěze všech kategorií opět odměníme hodnotnými cenami, které věnovaly společnosti Dino Toys s. r. o., Jordan & Timaeus s. r. o. a přírodní zábavní dětský areál Šťastná země.

Litoměřická diecéze se připojuje k mezinárodnímu ekumenickému projektu Noc kostelů poště. Ze dvou stovek přihlášených objektů je jich více než 140 římskokatolických. Ostatní objekty tu otevře dalších devět církví (Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Bratrská jednota baptistů, Apoštolská církev, Církev bratrská, Evangelická církev metodistická, Jednota bratrská, Pravoslavná církev a Církev adventistů sedmého dne). Noc kostelů však připravují nejen společenství místních církví, ale také občanská sdružení, obce a další instituce.

Noc kostelů v litoměřické diecézi probíhá pod záštitou diecézního biskupa Mons. Jana Baxanta a hejtmanů Ústeckého, Libereckého a Středočeského kraje.

Pozdrav Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického

Už tradičně v závěru měsíce května se koná již oblíbený projekt „Noci kostelů“. Je tomu tak i letos, a to ve stejném ekumenickém půdorysu, totiž že křesťanské kostely, sbory, modlitebny a svatyně se otevírají v různých křesťanských církvích společně v jeden den, resp. v jeden večer či noc. I tak chceme všem zájemcům o „Noc kostelů“ a svým způsobem poutníkům z jednoho místa na druhé poskytnout vzhled do tak rozmanitého křesťanského umění, které se v jednotlivých kostelech uchovává, ale přejeme si i dát lidem, našim současníkům, příležitost se setkat s křesťanskými hodnotami života věřících lidí. Velmi bychom byli rádi, kdyby si návštěvníci posvátných prostor všimli, že křesťanské sakrální stavby nejsou jen vzácnými památkami po našich předcích, ale že stále slouží jako místa poučení, povzbuzení, zklidnění a modlitby i dnes. Ze srdce děkuji všem organizátorům a stejně tak zdravím všechny pravidelné, a možná letos i nové návštěvníky.

Z historie Noci kostelů

Psal se rok 2004, když jeden vídeňský kostelník zatoužil užít si klidnou chvíli v atmosféře nočního kostela. Nechal však odemčené dveře a světlo svíci zářící do noci spolu s tichou meditativní hudbou linoucí se z kostela přilákaly kolemjdoucí. Ti se odhodlali vstoupit... Po této úspěšné náhodné akci se kostelník rozhodl, že by mohl totéž zkoušet zopakovat. Zcela spontánně se k němu připojili ještě další kolegové a veřejnosti se tak otevřelo celkem pět vídeňských kostelů.

Velký úspěch zaznamenaný v těchto několika objektech vedl k tomu, že v roce 2005 vznikl na děkanství v centru Vídně tým, který vytvořil koncept pro první Noc kostelů. Čas plynul a po několika letech, v roce 2009, se „sláva“ Noci kostelů dostala až za hranice Rakouska. Dne 29. května 2009 proběhla první Noc kostelů i v České republice, otevřelo se při ní celkem 34 kostelů, kaplí a modliteben v Brně a několika dalších městech.

O rok později se již do Noci kostelů postupně zapojily všechny české a moravské diecéze a 28. května 2010 proběhla první celorepubliková Noc kostelů. Akce si získala velkou přízeň veřejnosti a v roce 2011 se rozšířila na území dalšího státu. V pátek 27. května 2011 se uskutečnila první česko-slovenská Noc kostelů. V současné době se z Noci kostelů již stal mezinárodní projekt.

Kristýna Solníčková, koordinátorka akce v litoměřické diecézi

JABOK - Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická

Studijní obor: SOCIÁLNÍ PEDAGOGIKA A TEOLOGIE (3 roky)

- denní i kombinovaná forma studia
- výrazné zaměření na praxi (600 hodin v průběhu studia)
- ve spolupráci s ETF UK možnost bakalářského studia
- k dispozici vlastní kolej v budově školy
- přihlášky: II. kolo: 15. 6. - 15. 8. 2015

Kvalifikační kurzy: PEDAGOGIKA, SOCIÁLNÍ SLUŽBY

- Pedagog volného času, asistent pedagoga (17. - 28. 8. 2015, letní intenzivní)
- Pracovník v sociálních službách - dálkový (14. 10. 2015 - 1. 6. 2016, středy večer)
- Pracovník v sociálních službách - intenzivní (2. - 30. 11. 2015, pracovní dny)
- Pedagog volného času, asistent pedagoga - intenzivní (24. 10. 2015 - 20. 2. 2016, soboty)
- Pedagog volného času, asistent pedagoga - dálkový (11. 11. 2015 - 25. 5. 2016, středy večer)
- Pedagog - vedoucí kroužků (14. 11. 2015 - 16. 1. 2016, soboty)

KONTAKT

Ilona Dohnalová, tel.: 211 222 404, e-mail: ildoh@jabok.cz

www.jabok.cz

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, tel.: 384 420 295

Alberto Tronchin

Spravedlivý riskuje

Karel Weirich, český odbojář a zachránce Židů v Itálii

Život Karla Weiricha (1906–1981) zůstal donekudá neznámý jak české, tak italské veřejnosti. Karel Weirich pracoval jako novinář, stenograf a účetní. Od roku 1935 působil jako vatikánský korespondent ČTK. Během druhé světové války se mu z Říma podařilo jedinečným způsobem organizovat pomoc pro pronásledované Židy pocházející z Československa.

Brož., 144 str., 199 Kč

Gabriela Bossisová

Duchovní deník

Předkládáme vlastní výbor z rozsáhlého duchovního deníku Gabriely Bossisové (1874–1950). Povoláním byla divadelní režisérka a herečka, ale zároveň žila hlubokým duchovním životem. V roce 1936 jí bylo už 62 let, když na lodi cestou na divadelní turné po Kanadě začala psát svůj deník a zapisovat si vnitřní vnuknutí, která přičítala Ježíši Kristu. To byl počátek duchovního deníku, publikovaného později pod názvem On a já. Vnitřní hlas k ní promlouval po čtrnáct let až do její smrti.

Brož., 256 str., 289 Kč

Čtírad Václav Pospíšil

Husovská dilemata

Katolický teolog se vyrovnává s palčivou otázkou, kterou je pro katolíky i pro náš národ postava Jana Husa a husitství. Kniha je určena všem, které zajímá současný postoj katolíků k Janu Husovi a husitství.
Váz., 320 str., 390 Kč

José Luis Olaizola

Oheň lásky

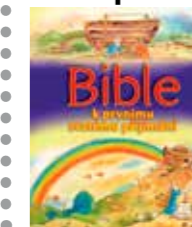
Životopis velké postavy Karmelu a učitele církve, sv. Jana od Kříže (1542–1591), s využitím citací z procesu jeho svatořečení. Román přibližuje netradičně také vztah Janových rodičů. Svätý Jan od Kříže proslul vroucí láskou ke Kristu, kterou lze vyčíst z jeho duchovních spisů. Usiloval také o reformu karmelitánského řádu, na níž úzce spolupracoval s Terezií od Ježíše. Mezi svými spolupratřmi přítom však narážel na odpor, který

ho málem stál život.

Váz., 160 str., 259 Kč

Marion Thomasová

Bible k prvnímu svatému přijímání

Ilustrovala Paola Bertolini Grudinová

Dobrá příprava na setkání s Ježíšem ve svatém přijímání čerpá rovněž z pokladů Božího slova. Vybrané příběhy Bible s krásnými ilustracemi mohou být vhodným dárkem, ale i pomůckou při objevení pramene Boží lásky.

Váz., 160 str., 269 Kč

Pozvánky

Hlavní pouť ke svatému Zdislavě, Jablonné v Podještědí, 30. 5.

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 7.00 hodin – mše svatá u krypty sv. Zdislavy, 9.00 hodin – mše svatá, Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, 11.00 hodin – mše svatá, Mons. Dominik kardinál Duka OP, primas český, zazní Missa brevis Es dur, varhany Miloš Bok, schola Nativity, 14.00 hodin – mše svatá dominikánské rodiny, P. Benedikt Mohelník OP, provinciál, 15.00 hodin – litanie a svátostné požehnání. www.zdislava.cz

Pouť mezi dvěma Jány, Letárovice, 29. – 31. 5.

Kostel sv. Jakuba: Podještědský kulturní festival Pouť mezi dvěma Jány probíhá ve dnech 29. – 31. 5. v Letárovicích a Trávníčku u Českého Dubu. Bohatý kulturní program zahrnuje koncerty, přednášky i rekonstrukci barokní pouti. Božitelová pouť: 11.00 hodin – prohlídka johanitské komendy v Českém Dubu, 12.00 hodin – barokní mše svatá v Letárovicích s žehnáním přinesených věnců, 13.00 hodin – tradiční božitelové procesí s barokní hudbou Ritomello, 16.45 hodin barokní pouť a sv. Zdislava – přednáška prof. Jana Royta, 18.00 hodin koncert Michnova Loutna česká v kostele sv. Jakuba. Celé odpoledne aktivity pro děti a další poutové zážitky.

Duchovní obnova, Jiřetín pod Jedlovou, 4. – 7. 6.

Penzion Kongregace Dcer Božské Lásky, 18.00 hodin. Sestry Kongregace Dcer Božské Lásky vás zvou na setkání a duchovní obnovy, které budou probíhat v letošním roce v Jiřetíně pod Jedlovou a jsou určeny všem: laikům, řeholním osobám, mládeži, seniorům... Duchovní obnova na téma: „O Eucharistii“, 4. – 7. 6., exercitátor: P. Pavel Koudelka SJ. Začátek – čtvrtek: večerí 18.00 hod.; konec – neděle: 12.00 hod. obědem, cena: 1 320 Kč. Přihlášky nejpozději do 1. 6. 2015 do 12.00 hod. Kontakt: Penzion Kongregace Dcer Božské Lásky, Klášterní 254, 407 56 Jiřetín pod Jedlovou, tel.: 412 379 350, mob.: 739 258 166, e-mail: kdbl.jiretin@volny.cz, www.volny.cz/kdbl.jiretin

Rumburkem s průvodcem, Rumburk, 4. – 25. 6.

Komentované vycházky za architektonickými zajímavostmi Rumburku se konají 4. 6., 11. 6., 18. 6. a 25. 6. 2015 od 17.00 hodin. Sraz před Loreta Rumburk v 16.45 hodin. Délka trvání 90 min. Minimální počet účastníků: 5 osob. Rezervace: loreta.rumburk@seznam.cz, 604 555 922. Trasa komentované vycházky: loretánská kaple Panny Marie, bývalý zámek, bývalá kavárna Café Henke ve stylu art déco, sloup Nejsvětější Trojice na Lužickém náměstí, měšťanské domy, bývalá židovská modlitebna, děkanský kostel sv. Bartoloměje, objekt bývalé Tkalcovské školy a poštovního úřadu, vesnická památková rezervace s podstávkovými domy ve Šmilovského ul., secesní vila A. Koerbera, secesní budova gymnázia a bývalá klášterní zahrada. www.loretarumburk.cz

Pouť motorkářů, Jablonné v Podještědí, 6. 6.

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin – mše svatá v bazilice, 13.00 hodin – žehnání motorek i motorkářům. www.zdislava.cz

Výstava POKLAD!!!, Turnov, do 7. 6.

Muzeum Českého ráje, otevřeno denně kromě pondělí, květen a červen 9.00–17.00 hodin. Exponáty na výstavu byly zapůjčeny mj. z litoměřického biskupství a kapituly.

Přednáška, Železný Brod, 10. 6.

Aula sklářské školy, 18.15 hodin. Přednáška s pracovním seminářem „O odpouštění“. Přednáší RNDr. Scarlett Vasiluková-Rešlová, PhD.

Pozvánka na cykloput, Přímětice – Jeníkov, 14. – 17. 6.

X. cykloput z Přímětic do Jeníkova k Panně Marii – Matce Důvěry. Start cykloputi: neděle 14. 6. od fary v Příměticích v 15 hodin (1. nocleh v neděli v klášteře v Nové Říši, 2. nocleh v pondělí na Sázarvě, 3. nocleh v úterý v Brozanech). Vyvrcholení cykloputi: mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově ve středu 17. 6. přibližně kolem 11. hodiny. Nocuje se pod střechem ve vlastním spacáku na vlastní karimatce, zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Přihlášky: P. Pavel Sobotka 731 402 650; Zd. Cvingr 737 031 039; vranov@fatym.com. Pokud nebude deset dní předem přihlášeno alespoň osm účastníků, cykloput se nebude konat.

Přednáška, Železný Brod, 16. 6.

Aula sklářské školy, 18.15 hodin. Přednáška s besedou na téma „A bohové se vrací!“, přednáší doc. Pavel Hošek, ThD.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 30. 5. 9.00 hod. Svatozdislavská poutní slavnost, Jablonné v Podještědí
- 31. 5. 10.00 hod. Birmování, Nebužely
- 3. 6. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Terezín
- 4. 6. 15.00 hod. Maturitní vysvěcení na biskupském gymnáziu, Bohosudov
- 4. 6. 18.00 hod. Slavnost Těla a Krve Páně, Litoměřice
- 5. 6. 13.00 hod. Pastorační návštěva, Benešov nad Ploučnicí
- 6. 6. 17.00 hod. Mariánská sobota, Lomeč
- 7. 6. 10.00 hod. Birmování, Příchovice
- 8. 6. 11.00 hod. Setkání s německými poutníky, Litoměřice
- 10. 6. 10.00 hod. Setkání s vedoucími center mládeže, Příchovice
- 11. 6. 9.00 hod. Vikariátní setkání, Liběšice u Žatce
- 12. 6. 18.00 hod. Setkání rodáků, Nové Zvolání
- 13. 6. 09.30 hod. Konsekrace Mons. Kročila, České Budějovice
- 14. 6. 10.00 hod. Birmování, Chomutov
- 16. 6. 18.00 hod. Benofest, Dražďany
- 17. 6. 16.00 hod. Noc kostelů, vyhodnocení, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 29. 5. 18.00 hod. Noc kostelů, Horní Police
- 30. 5. 11.00 hod. Hlavní poutní mše – účast, bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, Jablonné v Podještědí
- 4. 6. 16.30 hod. Předávání maturitního vysvěcení, biskupské gymnázium Varnsdorf
- 7. 6. 9.00 hod. Mše svatá do ČRo 2, kostel Věch svatých, Litoměřice
- 8. 6. 9.30 hod. Vikariátní konference děčického vikariátu, Benešov nad Ploučnicí
- 10. 6. 10.00 hod. Vikariátní konference teplického vikariátu, Jeníkov
- 11. 6. 9.30 hod. Vikariátní konference krušnohorského vikariátu, Chomutov
- 13. 6. 9.30 hod. Biskupské svěcení Mons. Vlastimila Kročila – účast, České Budějovice

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, pošlete nám, prosím, svoje oznámení včas na adresu:

Zdislava, Biskupství litoměřické,
Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice
nebo na
e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Křížová cesta na kalvárii v Ostrém nad Úštěkem

Vigilie, křest

Vigilie

Missa chrismatis v katedrále sv. Štěpána

Vybíráme z velikonočního tridua 2. - 4. dubna 2015 ■ Foto: Karel Pech

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálová (michalkova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Socha P. Marie s Ježíškem

z bočního oltáře kostela sv. Václava ve Velkých Hamrech

polychromovaná dřevorezba,
počátek 20. století

Foto: Ivo Habán

Ze sbírek litoměřické diecéze